

Nielsen mener. Det, der sker med kommunalreformen, er jo, at det, der i dag er en kommuneplan, og det, der er regionplan, smelter sammen til en stærk kommuneplan, og for alt det, som kommunerne skal, er der for så vidt stadig væk de samme ankenligheder og den slags.

Det er ikke sådan, at der bliver slækket på reglerne, og det er heller ikke sådan, at vi som lovgivere ikke længere kan have hånd i hanke med udviklingen. Hvis der sker en fejludvikling af en eller anden slags, vil det jo stadig være muligt at ændre lovene og pålægge det ene eller det andet eller det tredje. Tingene flyttes fra et niveau til et andet, men grundlæggende er der nok ikke belæg for at sige, at opgaverne ændres eller udvandes.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg blev så glad, da jeg læste et af de første interviews med miljøministeren, hvor miljøministeren sagde, at man kunne da godt være lidt i tvivl om, hvorvidt det var klogt at lægge alt for megen kompetence ud til kommunerne. Det blev jeg meget glad for at læse, men nu forsvarer miljøministeren altså med hud og hår den kommende kommunalreform.

Men jeg har endnu ikke fået svar på mit spørgsmål. I dag er det sådan, at når en kommune har truffet en afgørelse i en landzonesag, har amtet mulighed for at se på sagen og anke den til Naturklagenævnet. Det er jo fremmede for retssikkerheden, at vi har nogle, der sidder og holder øje med, hvad der foregår ude i kommunerne, men hvem skal have det ansvar i fremtiden, når amterne ikke længere er der? Hvem er det så, der skal holde øje med, at vi ikke bare får byggeri overalt i det åbne land? Og hvem er det, der skal anke afgørelserne til Naturklagenævnet?

Miljøministeren (Connie Hedegaard):

Jeg må altså først sige til fru Elsebeth Gerner Nielsen, at det, jeg har sagt om, at det er vigtigt, at der ikke kun sker decentralisering, står jeg naturligvis ved. Det er derfor, at af de 1.900 medarbejdere, som i dag er ansat i amterne, skal 450-500 til staten og 200-250 til regionerne. Der bliver igen og igen skabt lidt af et vrængbillede af, at der alene er tale om, at vi vil decentralisere, men på nogle punkter styrker vi faktisk den centrale rolle.

Så kan jeg stadig ikke rigtig se, at der rent substansmæssigt kommer til at ske en ændring. Staten vil jo stadig have en slags overopsyn med

nogle ting i kommunerne, så jeg kan ikke se, at der grundlæggende er belæg for den bekymring, fru Elsebeth Gerner Nielsen giver udtryk for. Hvis der bare bliver plastret løs ude i det åbne land, fordi planloven ikke er stærk nok på det område, kan vi jo til hver en tid stramme loven op, og i øvrigt har vi også et kvalitets sikringsudvalg, som hele tiden løbende skal følge, om forvaltningen af tingene er sådan, som vi gerne vil have den skal være.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 980

24) Til integrationsministeren af:

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

»Vil ministeren redegøre for, hvornår Det Radikale Venstre kan få aktindsigt i alle familiesammenføringsager afgjort i august måned, og hvad begrundelsen er for den meget lange sagsbehandlingstid?«

Fjerde næstformand (Aage Frandsen):

Som tidligere meddelt er dette spørgsmål taget tilbage af spørgeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 97:

Forslag til lov om ændring af lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., integrationsloven og udlændingeloven. (Styrkelse af familiesammenførtes danskundlærning, fremrykket og intensiveret danskuddannelse til flygtninge, ændret udvælgelse af og styrket integrationsindsats over for kvoteflygtninge m.v.)

Af integrationsministeren (Bertel Haarder).
(Fremsat 11/11 2004).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Fjerde næstformand (Aage Frandsen):

Det er første behandling af lovforslag nr. L 97 af integrationsministeren. Vi foretrækker, at integrationsministeren er til stede, når hans forslag behandles, fordi vi går ud fra, at integrationsministeren er interesseret i, at det bliver behandlet, og det er altså her i Folketingssalen, det foregår.

Kl. 18.15

Forhandling

Eyvind Vesselbo (V):

Dette lovforslag ligger i forlængelse af de mange initiativer, som regeringen har taget for at forbedre integrationen i Danmark. Der forestår en kæmpe opgave efter den tidligere socialdemokratiske regerings laden stå til på det her område.

For Venstre er det afgørende, at integrationen lykkes for udlændinge, som af den ene eller den anden grund har bosat sig i det danske samfund. Vi har hele tiden holdt fokus på, at selvforsørgelse og aktivitet i det danske samfund er vejen frem for den enkelte udlænding til at opretholde sin egen værdighed og til også at lære det danske samfund at kende helt ind i dets grundvold.

Det kan kun lade sig gøre, hvis man som tilflytter skaber sig en hverdag, hvor det er en del af tilværelsen, at man også er sammen med danskere og i det hele taget indgår i samfundet på lige vilkår.

Fra en række undersøgelser ved vi imidlertid, at forudsætningen for en vellykket integration i det danske samfund er uløseligt kædet sammen med evnen til at tale og skrive dansk. Vi har, siden VK-regeringen trådte til, støttet en række initiativer, som netop har forbedret danskundervisningen i Danmark.

Også de forbedringer, som ligger i nærværende forslag, finder vi positive. Det er positivt, at familiesammenførte skal gøre sig grundige overvejelser om, hvordan de vil sikre sig, at den nyankomne lærer dansk i et omfang, så personen kan engagere sig i det danske samfund. Det er også positivt, at der stilles en gulerod i udsigt, hvis man tager sin undervisning seriøst, i form af en reduceret kaution. Ligeledes er det positivt, at indsatsen over for den flygtning, som har fået opholdstilladelse, og som stadig opholder sig på et asylcenter, styrkes så markant, som der lægges op til i lovforslaget.

Lovforslaget indeholder også en anden del, nemlig en udvidelse af de grundlæggende udvælgelseskriterier i forbindelse med de kvoteflygtninge, som Danmark tager imod som en del af vores internationale aftale. Det er vigtigt, at vi sikrer, at de flygtninge, som kommer til Danmark, nu også får den bedste mulighed for en god tilværelse i Danmark. Det vil det nye forslag

gøre muligt, i hvert fald i langt højere grad, end tilfældet er i dag.

Der er grupper af flygtninge, som er kommet til Danmark endda for mange år siden, som stadig ikke er blevet en del af det danske samfund. Mange har endda etableret sig i en form for parallelsamfund, hvor de ikke har nogen kontakt med det danske samfund. Det problem må vi forsøge at minimere ved at udvide udvælgelseskriteriet for kvoteflygtninge, så vi i langt højere grad end nu fokuserer på at hjælpe de flygtninge til Danmark, som vi kan se har de største muligheder for at få en fornuftig tilværelse i Danmark.

Danmark har sagt ja til at modtage kvoteflygtninge, det er positivt, og det skal vi fortsætte med. Det er også positivt, at vi i den forbindelse sikrer os, at de flygtninge, som kommer til Danmark på denne måde, i videst muligt omfang er personer, som har en reel mulighed for at få en positiv tilværelse i det danske samfund.

Vi bakker op om forslaget, hvis indhold vi ser frem til at drøfte under den videre behandling i udvalget.

Fjerde næstformand (Aage Frandsen):

Der er i hvert fald indtil videre korte bemærkninger fra fru Elsebeth Gerner Nielsen, fru Karen Klint og fru Anne-Marie Meldgaard – og nu også fra hr. Søren Søndergaard.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Nu skal alle udlændinge, der kommer til Danmark som familiesammenførte, til at underskrive en erklæring. De skal underskrive en erklæring om, at de ikke vil tæve deres koner og børn, og at de vil opdrage drenge og piger lige.

Jeg kunne godt tænke mig at høre, hvordan det hænger sammen med regeringens øvrige politik, som jo går i retning af, at Danmark skal være verdens mest konkurrencedygtige land. Hvordan mener hr. Eyvind Vesselbo, at udlændinge, veluddannede udlændinge, der kommer til Danmark for at arbejde, vil reagere på, at de skal skrive under på, at de ikke vil tæve deres koner?

Kl. 18.20

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Det tror jeg de vil være glade for. Det har de sådan set nok heller ikke tænkt sig at gøre, så

hvorfor skulle der være noget problem i at skrive under på det?

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg vil sige for mit eget vedkommende, at hvis jeg kom til et andet land og skulle starte med at skrive under på, at jeg ville opføre mig ordentligt, så ville jeg føle det stærkt diskriminerende, når jeg samtidig fik at vide, at det var der ingen andre borgere i det pågældende land, der skulle. Med andre ord var der den opfattelse af mig som udlænding, at jeg selvfølgelig ville have en anden adfærd end landets egne borgere. Sådan tror jeg også at langt de fleste mennesker vil opfatte det.

Af samme grund kunne jeg godt tænke mig at vide: Hvad er det for et vidensgrundlag, der ligger til grund for, at det netop er udlændinge, der skal skrive under på, at de ikke vil tæve deres koner, og at de vil opdrage drenge og piger lige? Er der lavet en undersøgelse, som tyder på, at alle uden for Danmark simpelt hen opfører sig værre end danskerne selv?

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Jeg mener, at det er en helt forkert opfattelse at have, at man skal skrive under på det, fordi der er nogle, der tror, at man vil gøre noget, der er forkert. Jeg mener faktisk tværtimod, at når man kommer til et land, så tror jeg ikke, man kommer med – det bør man i hvert fald ikke gøre – en negativ indstilling til det land, sådan at det, man bliver forelagt, opfattes negativt.

Når fru Elsebeth Gerner Nielsen spørger om, hvorfor det lige netop er udlændinge, som skal skrive under, er det jo, fordi de kommer til landet og skal igennem en proces med integration, med danskundervisning osv. Derfor er det da meget naturligt at sige: Vil du ikke nok være venlig at skrive under på det her papir, sådan at du kender de regler og de betingelser, der er i landet, og du samtidig, allerede inden du kommer, kan vise den loyalitet over for det nye land, du er kommet i, som sådan en underskrift byder.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg hørte, at ordføreren indledningsvis skosede Socialdemokraterne for at være imod integration, og jeg kunne da godt tænke mig at få uddybet, om det er en opfattelse i Venstre, at Social-

demokraterne skulle være imod integration. Det kan være, at vi ikke er enige i alt inden for udlændingepolitikken, men netop integration har jo altid været målet og stået forrest i de forslag, vi er kommet med.

Det er en del af spørgsmålet, men jeg vil egentlig også gerne drøfte kvoteområdet, hvor vi synes, at der er nogle problemer med udvælgelseskriterierne. Der er helt fint, at der bliver flere af dem. Men hvordan får vi sikkerhed for, at de svageste blandt kvoteflygtningene ikke kommer til at betale for, at vi udvider udvælgelseskriterierne for de andre? Hvordan kommer vi til at opfylde reglerne for de svageste?

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Til det første spørgsmål, om Socialdemokratiet er mod integration: Det sagde jeg ikke. Jeg sagde, at Socialdemokratiet i den tidligere regering, som det jo ledede, fuldstændig havde ladet stå til på integrationsområdet.

Jeg må indrømme, at Socialdemokratiet jo i samarbejde med den her nye VK-regering er gået ind i arbejdet, men det er bare mange, mange år for sent, at Socialdemokratiet har fattet, at det var vigtigt at gøre noget ved integrationen.

Med hensyn til de nye udvælgelseskræfter er spørgsmålet, hvem vi kalder de svage flygtninge. Altså det er, som om der i spørgsmålet ligger, at fordi man er veluddannet og kan klare sig i det danske samfund, er man mindre svag som flygtning end en person, der ikke er veluddannet. Sådan føler jeg det ikke.

Man kan da godt være svag, man kan da godt have været udsat for tortur, selv om man bliver bedømt til at have en god mulighed for at blive integreret i Danmark. Derfor mener jeg, at det er en helt forkert problemstilling.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Så vil jeg da godt oversætte lidt af det, jeg mener med svage. Der står meget klart i lovforslaget, at folk, som er analfabeter, folk, som har nogle handicap, folk, som har smitsomme lidelser, som de garanteret ikke kan få behandling for i de der lejre i nærområderne, de er opsamlet fra, vil få sværere ved at komme til Danmark, fordi der er nogle indbyggede barrierer i den lovgivning, som vi har til drøftelse i dag.

Hvis man er legemlig rask, så er man jo mindre svag end den, der er legemlig syg, men det kunne jo godt ske, at den legemlig syge havde

større behov for den hjælp, vi kan give i Danmark, end den legemlig raske. Det kunne være, at krigsenken, som er analfabet, har større behov for hjælp end krigsenken, der er veluddannet. Så der er forskel på nuancerne hos de mennesker, der bor i lejrene, og det er bare den erkendelse, jeg gerne vil have.

Kl. 18.25

Så vil jeg gerne gå i rette med ordføreren om, at selv om vi havde forskellig udlændingepolitik, så har der aldrig været uenighed om, at integrationen er målet. Socialdemokraterne har aldrig i nogen som helst regering arbejdet for, at der skulle være parallelsamfund i Danmark.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Nej, det er rigtigt, men den politik, der blev ført, dannede basis, grundlag for, at der er blevet parallelsamfund og ghettos i det danske samfund, fordi Socialdemokratiet netop ikke gjorde noget ved integrationen, men bare lukkede folk ind uden at sørge for, at de fik en værdig tilværelse. Se, det er problemet.

Med hensyn til antallet af syge flygtninge, som skulle komme til Danmark, siger lovforslaget jo ikke noget om, at der skal blive færre. Det bliver det samme. Men det er da klart, at det her udvælgelseskriterium jo er et tillæg til alle de andre. Der er jo allerede nu kriterier, man går ind og kigger på kvoteflygtninge.

Det her med, hvordan man kan falde til i det danske samfund, er bare et yderligere kriterium, så jeg kan simpelt hen ikke se problemet, for det er vel også sådan, og det er jo derfor, at de kriterier bliver lavet, at det ikke gør noget, at man også bruger fornuften, når man udvælger kvoteflygtninge, sådan at der er nogle flygtninge, der kan komme til Danmark, mens andre flygtninge kan komme til andre lande, hvor de måske vil falde bedre til.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Socialdemokratiet har i meget lang tid ønsket, at der skulle være obligatorisk danskundervisning for familiesammenførte, så vi hilser selvfølgelig det velkommen, hvad angår den del af forslaget.

Jeg skal så spørge Venstres ordfører: Hvorfor ønsker man ikke også fra Venstres side, at det bare skal stå helt i neon, at det er obligatorisk, at de folk skal lære dansk? Det er ikke formuleret efter bedste evne i det her forslag. Jeg synes, at det skulle pensles meget mere ud.

Så sagde Venstres ordfører her, at antallet af kvoteflygtninge bliver det samme. Er det en garanti fra Venstre om, at der ikke kommer færre kvoteflygtninge til Danmark? Er det en garanti for, at Danmark modtager kvoteflygtninge? Det er meget, meget vigtigt i hvert fald at få den garanti for, at det ikke er et spørgsmål om ligesom at skvise mange af den gruppe ud i nærområderne med det samme.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Jeg mener, at det om danskundervisningen og den måde, det er formuleret på, står ganske klart. Der er jo ikke nogen, der er i tvivl om, hvad det her drejer sig om. Det drejer sig om, at de, der bliver familiesammenført, og i øvrigt de flygtninge, som har fået opholdstilladelse, og som stadig bor i asylcentrene, skal have en bedre og mere effektiv danskundervisning. Det, der egentlig har manglet også op igennem 1990'erne, er, at de familiesammenførte fik en mulighed for at få danskundervisning. Derfor mener jeg, at det står ganske klart.

Med hensyn til det andet spørgsmål om antallet af kvoteflygtninge kan jeg sige, at der ikke er nogen som helst tvivl om, at Danmark modtager det antal kvoteflygtninge, som vi har forpligtet os til, nemlig de 500. Så jeg forstår ikke helt, at der skulle være tvivl om det, men nu vil jeg godt sige, at Venstre går ind for at fastholde, og jeg kan ikke se, at der er nogen, der har sagt det modsatte i regeringen, at vi skal modtage 500 kvoteflygtninge om året.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det fru Anne Marie Meldgaard med det sidste spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Man kan jo så bare ærgre sig over, at Venstre ikke kom med det forslag om dansk til familiesammenførte for 3 år siden, da de fik mulighed for det, men det er da godt, at det kommer nu.

Jeg vil godt spørge om økonomien i det her forslag, om Venstre ikke synes, det er underligt, at de to forslag her er kædet sammen, at man finansierer danskundervisning til familiesammenførte inden for en fælles ramme, det vil sige, at det, man sparer på kvoteflygtninge, sådan set finansierer danskundervisningen for familiesammenførte. Eller hvordan ser regnestykket ud for Venstre?

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Jeg mener altså, at det er et glimrende lovforslag her med de to elementer, og økonomien på udlændingeområdet, hvor man jo har forskellige konti, ændres jo ikke ved dette lovforslag. Altså at sammenkæde danskundervisningen og kvoteflygtningene er jo meget, meget firkantet stillet op.

Så nej, jeg kan ikke se, at der overhovedet er noget problem i det her.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Man kan kun få to spørgsmål, og dem har fru Meldgaard haft. Jeg får at vide, at det er Søren Søndergaard.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu kan vi selvfølgelig diskutere, om de kvoteflygtninge, der bliver udvalgt, skal kaldes stærke eller svage, men det er jo sådan set ligegyldigt.

Kl. 18.30

Det, der vel er det afgørende, er, at der er nogle, der bliver udvalgt ud fra de kriterier, som er skitseret: at de ikke er for handicappede, at de ikke er for syge, at de taler et andet fremmedsprog og sådan nogle ting. Og så er der nogle, der ikke bliver udvalgt, fordi de åbenbart er handicappede, og fordi de er for syge, og fordi de måske har for mange traumer. De har måske set deres mor blive voldtaget og så få skåret maven op og så blive smidt hen på et bål, og så er de måske ikke sådan helt integrationsparate i VK-regeringens Danmark. O.k., de kommer så ikke med, de får så lov at blive.

Jeg går ud fra, at den model, som vi vælger i Danmark, anerkender vi vel også at andre lande vælger, og så er det bare, jeg vil spørge hr. Vesselbo: Hvem er det så, der bliver tilbage i lejrene, hvis alle lande vælger den samme model, som Danmark gør?

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Nu er det jo sådan, at hr. Søren Søndergaard lægger op til, at det vil være nogle ganske bestemte grupper, som vil blive udvalgt til at komme til Danmark.

Men det her udvælgelseskriterium er et kriterium ud over de kriterier, der er i forvejen, det er bare et ekstra kriterium. Hr. Søren Søndergaard lægger op til, at nu skal der aldrig mere komme

handicappede flygtninge til Danmark eller flygtningekvinder, som er blevet udsat for vold, og lignende eksempler, som hr. Søren Søndergaard kommer med. Det er jo slet ikke det, der er tilfældet her.

Det, der er udgangspunktet i den her yderligere dimension i udvælgelseskriteriet, er, at vi ud over de andre kriterier skal se på, hvordan man falder bedst til i Danmark, hvordan man har den bedste mulighed for at få en værdig tilværelse i Danmark. De andre flygtninge, som vil blive tilbage, kan jo komme til andre lande, hvor man så har de bedre muligheder, end vi kan skønne de ville få i Danmark.

Det er misforstået, når hr. Søren Søndergaard tror, at det er bedst for alle flygtninge bare at komme til Danmark. Det mener jeg ikke det er. Erfaringerne har jo vist, at med den politik, man har ført op igennem 1990'erne, har flygtninge ikke fået de muligheder, som de egentlig havde krav på.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu snakker vi altså om de 500 kvoteflygtninge, vi snakker ikke om flygtninge i al almindelighed. Vi snakker sådan set om Venstres og Konservatives idealflygtninge, nemlig dem, der bliver i nærområdet og ikke kommer rendende her til os, men bliver derhjemme og dermed er opsamlede i nogle lejre, hvorfra de så skal vælges ud i samarbejde med FN.

Der er det vel rigtigt at antage, at når man har et kriterium, der f.eks. siger, at vi ikke i så høj grad skal vælge handicappede til, så kommer der vel lidt færre handicappede, end der ellers ville have gjort. Sådan er det vel, og det erkender hr. Vesselbo jo også og når så frem til, at de kan tage til andre lande, hvor man bedre kan tage imod dem.

Så er det bare, jeg vil spørge: Hvad er det for lande, som bedre kan tage imod handicappede, bedre kan tage imod folk med krigstraumer, bedre kan tage imod analfabeter, bedre kan tage imod folk, som kun har lært ét sprog og ikke kan et andet fremmedsprog? Hvad er det for nogle lande, som Venstre mener er bedre til at tage imod den slags flygtninge?

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Nu bruger jeg ikke de samme ord som hr. Søren Søndergaard: at flygtninge sådan bare kommer rendende. Jeg mener, at de flygtninge, som Dan-

mark tager imod, og som i øvrigt andre lande også tager imod efter en grundig sagsbehandling, ikke er nogle, der bare kommer rendende, så det må altså stå for hr. Søren Søndergaards egen regning.

Det, som er det vigtige aspekt i det her forslag, er, at vi skal væk fra den procedure, som har været gældende i alt for mange år i Danmark, nemlig at de flygtninge, som er kommet til landet, ikke er blevet indpasset i det danske samfund, fordi de forudsætninger, de har haft, inden de kom, og de indsætter, der er blevet gjort for dem, efter at de er kommet, ikke har bevirket, at de er blevet en del af det danske samfund.

Det, der er vigtigt, er – og det går jeg ud fra at hr. Søren Søndergaard er enig i – at de flygtninge, der kommer her til Danmark, får de bedste mulige vilkår for at blive en del af det danske samfund, og at de flygtninge, som kommer til andre lande, hvor de måske kulturelt passer bedre, får de bedste muligheder i de andre lande.

Det er det, der er grundfilosofien i det her, det er ikke at skille nogen ud hverken på den ene eller den anden baggrund. Udgangspunktet er at gøre det så godt som overhovedet muligt for de flygtninge, der kommer til Danmark, og det er det, vi har manglet i alt for mange år.

(Kort bemærkning).

Bodil Kornbek (KD):

Fru Anne-Marie Meldgaard spurgte, om vi kunne være sikre på, at vi modtog de her 500 flygtninge pr. år.

I bemærkningerne til lovforslaget, hvor man opererer med noget, der hedder indførelse af en flerårig kvote, en 3-årig kvote, dvs. 1.500 kvoteflygtninge over en 3-årig periode, står der, at »såfremt det ikke skønnes muligt at opbruge kvoten, skal ubrugte pladser, herunder de dertil hørende midler til integration, konverteres til støttemidler, der skal øremærkes til genbosætningsarbejde i tredjelande.«

Kl. 18.35

Jeg vil så gentage spørgsmålet: Kan vi være sikre på, at Danmark modtager de 500 kvoteflygtninge, som vi er forpligtet til om året, også hvis der bliver indført en 3-årig kvote?

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Ja, det kan fru Bodil Kornbek være helt sikker på. Når det er lavet som et 3-årigt gennemsnit,

er det, fordi vi godt vil have den fleksibilitet, og det betyder ikke, at der ikke skal komme 500 i gennemsnit om året.

Når der så samtidig er lavet denne passus om, at den økonomi, der eventuelt blev tilovers, kunne blive brugt i en anden sammenhæng netop til flygtninge i nærområderne, så er det jo alene for at sikre, at hvis det nu var sådan, at kvoten ikke var blevet brugt af en eller anden mærkelig grund – hvilket jeg ikke mener ville være tilfældet, men hvis det nu var det – så gik pengene ikke tabt for flygtningeområdet.

Men udgangspunktet er helt sikkert og klart 500 flygtninge om året selv med en 3-årig periode.

(Kort bemærkning).

Bodil Kornbek (KD):

Hvad er det, der er helt sikkert og klart? Modtager vi i snit, uanset om vi får en kvoteordning, en flerårig fleksibel ordning, eller hvad man nu vil kalde det, 500 flygtninge om året?

Der står altså i lovforslaget, at det godt kan være, at vi ikke lige får brugt den kvote og midlerne så konverteres til nogle støttemidler i stedet for, og så modtager vi jo ikke de 500. Jeg synes altså, der er en modsætning i det, der bliver sagt af hr. Eyvind Vesselbo, så jeg vil gerne vide helt præcist: Får vi 500 kvoteflygtninge om året, uanset hvilken model man end bruger? Bruger man en 3-årig model, så giver det 1.500. Får vi så 1.500?

Hr. Eyvind Vesselbo siger selv, at han ikke kan forestille sig, at de kvoter ikke bliver brugt. Det kan jeg sandelig heller ikke forestille mig overhovedet, men der bliver givet mulighed for det i det her forslag.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Jeg synes, jeg sagde det ganske klart, men det kommer selvfølgelig an på, hvordan man hører tingene. Vi kan godt få en lang diskussion til at gå med det her, men jeg mener, jeg sagde ganske klart, at Venstre vil garantere, at der kommer 500 flygtninge i gennemsnit om året til Danmark.

Det, der henvises til i bemærkningerne, er jo en gammel ordning. Det har vist sig tidligere, at man ikke kunne opfylde de her kvoter og få det antal kvoteflygtninge til landet, så derfor henvises der til, at det tidligere har vist sig, at det ikke har kunnet lade sig gøre. Hvis det skulle blive tilfældet, hvilket Venstre ikke mener det bliver, skal pengene i hvert fald ikke gå tabt.

Det er en meget hypotetisk situation, som fru Bodil Kornbek overhovedet taler om her. Det står ganske klart: 500 om året.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil godt vende lidt tilbage til det ikkesvar, som hr. Eyvind Vesselbo kom med til hr. Søren Søndergaard.

Det er sådan, at udvælgelseskriterierne ændres. Det betyder, at der er nogle af dem, der ellers ville være kommet til Danmark, som ikke kommer til Danmark. Vil hr. Eyvind Vesselbo fortælle: Hvem er det, hvor skal de hen, og hvilke sygdomme er det, hr. Eyvind Vesselbo ikke vil have skal komme til Danmark? Hvilke traumer må ikke komme til Danmark? Hvad er det for grupper af mennesker, som hr. Eyvind Vesselbo ikke vil have skal være omfattet af lovgivningen?

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Nu beklager jeg, jeg kan jo ikke svare sådan, som fru Anne Baastrup og hr. Søren Søndergaard gerne vil have det, da jeg ikke repræsenterer hverken SF eller Enhedslisten, men det behøver ikke at betyde, at jeg ikke har svaret på spørgsmålet. Det er problemet, der opstår, hver gang der er uenighed, nemlig at det lyder, som om man ikke har svaret på spørgsmålet. Jeg mener, jeg ganske klart gjorde opmærksom på, at det yderligere kriterium, der er lagt ind nu, er ud over de kriterier, som man har haft tidligere, og at vi gerne vil satse på, at de flygtninge, der kommer til Danmark, får en god mulighed for at få et fornuftigt liv i Danmark.

Så jeg mener, at svaret er ganske klart, og det er da klart, at det altid har været sådan, at når man tager 500 flygtninge til et land, må der være nogle, der ikke kommer.

Kl. 18.40

Hvordan skulle jeg kunne stå her og fortælle fru Anne Baastrup, hvem de mange tusinde flygtninge er, som vi så ikke kan vælge? Det er et yderst naivt spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Det kan godt være, at hr. Eyvind Vesselbo betegner det som et naivt spørgsmål, men jeg synes faktisk, det er et meget godt spørgsmål, for det, hr. Eyvind Vesselbo jo ikke tør sige, er, at Venstres politik er, at handicappede ikke skal have

lov til at blive omfattet af kvoteflygtningebegrebet.

De børn, der har set deres mor blive slået ihjel, er for psykisk syge til, at de skal have lov til at blive omfattet af kvoteflygtningebegrebet. Det er jo de ord, hr. Eyvind Vesselbo ikke vil komme med.

Det er måske også i virkeligheden begrundelsen for, at Dansk Flygtningehjælp ikke længere skal være med på udvælgelsesrejserne. Det er måske, fordi man ville få en proteststemme der. Man ville få en stemme, som talte det humanitære sprog, og det er det sprog, som hr. Eyvind Vesselbo ikke vil forholde sig til.

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Som jeg sagde før, står fru Anne Baastrup og lader, som om hun her repræsenterer Venstre. Der kan jeg sådan set bare sige, at det gør fru Anne Baastrup ikke, og at det derfor er en ganske ukorrekt måde, fru Anne Baastrup fremstiller det, som jeg skulle have sagt, eller som jeg skulle mene, på.

Jeg mener, at jeg har sagt ganske klart, at det, som den her lov byder, er at forbedre vilkårene, forbedre mulighederne for de flygtninge, som kommer til Danmark, og som bliver udvalgt gennem kvoterne, for at få en fornuftig, god tilværelse i Danmark, hvilket fru Anne Baastrup og hendes parti sammen med Socialdemokratiet jo ikke på nogen måde var med til at garantere op gennem 1990'erne, da der kom mange flere flygtninge – ikke kvoteflygtninge, men andre flygtninge – som bare svævede i ingenmandsland, uden at der blev gjort nogen indsats for, at de skulle blive en del af det danske samfund.

Jeg synes, det er pinligt, at man står her i salen og forsøger at fremstille det, som om Venstre ikke ønsker at gøre noget for kvoteflygtninge. Den her lov går netop ud på at styrke indsatsen for at skabe en bedre tilværelse for de flygtninge fra kvoten, der kommer til Danmark.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Karen J. Klint som ordfører.

Karen J. Klint (S):

Integration tror jeg hele Folketingssalen har som mål for alt arbejde med udlændinge i Danmark, men det lovforslag, vi står med i dag, tror vi i Socialdemokratiet havde fået en lettere gang her i salen, hvis – og nu henvender jeg mig til ministeren, som er optaget af noget andet – det hav-

de været delt i to forslag: et forslag, hvor vi kunne have evalueret danskreformen, og et forslag, hvor vi kunne have taget en større og mere smal debat om kvoteflygtninges udvælgelse og genbosættelse i Danmark.

Socialdemokraterne ser gerne en deling af lovforslaget, så vi får en selvstændig debat om kvoteflygtningene, og vi vil gerne spørge ministeren, om det er muligt. Hvis vi kan få en tilkendegivelse i dag på, at forslaget kan deles, vil det være o.k., og hvis vi ikke kan få det, tror jeg, vi får behov for en noget længere udvalgsbehandling, end vi ellers har af nogle af de andre lovforslag her i efteråret, hvor vi har travlt. For der bliver mange spørgsmål, og der bliver nok også samråd og måske nogle delegationer.

Men først til danskundervisningsdelen. Vi har ikke de store problemer med det lovforslag, som ligger. Vi synes, det er udmærket, at vi gør nogle ekstra indsatser, og at vi får forebygget også på området her, at vi får gjort det bedre, og ikke mindst, at vi får forebygget, at kvinderne holdes for meget ude. Det er jo det, vi ser i nogle af familiesammenføringsagerne.

Vi synes dog, at det kan være lidt ulogisk, at man halverer beløbet for økonomisk sikkerhed, når den afsluttende danskprøve er bestået. Det kan lyde som motivation, men det at få et nyt eksamensbevis er ingen garanti for, at man bliver selvforsørgende, og det var jo det, garantistillelsen skulle bruges til.

Vi er også lidt bekymrede for, om de udgifter, som der vil være for kommunerne, nu også vil blive dækket ind.

Så deler vi især handicaporganisationernes bekymringer for, om udlændinge med handicap nu også har en lige adgang til den danskuddannelse, som der er. Det synes vi faktisk også er vigtigt at få med her, når vi nu er ved at se på ordningen.

Kl. 18.45

Men så til den større del af lovforslaget om kvoteflygtninge. Der er 7 millioner flygtninge i verden, og flertallet lever under meget kummerlige forhold i meget fattige nærømråder til oprindelseslandene. Disse 7 millioner flygtninge er meget forskellige mennesker: veluddannede, ikke uddannede, krigsenker, torturskadede, krigsinvalidere, og hvad vi ellers kan se af forfærdelige ting, som er i og er et resultat af de menneskers liv.

Det forpligter jo netop de rige lande, ikke kun til at støtte i nærømråderne, hvor flygtningene findes, men også til at løfte nogle af de tungeste

opgaver, som virkelig er en belastning for nærømråderne.

Vi rige lande kan ikke kun optræde egocentriske og problemforflygtigende ved at foretage en udvælgelse sådan, at vi overlader de mest skadede, de sygeste og de handicappede, de ældste og de dårligst uddannede flygtninge til et livslangt ophold i en lejr i et fattigt nærømråde.

Og lige til det, som den forrige ordfører var inde på ikke står i lovforslaget. Det står jo faktisk meget tydeligt i lovforslaget i afsnittet om udvælgelseskriterier. Der står også, at selv hvad angår den lille kategori, der hedder »Twenty or More«, altså de mest handicappede, de hårdst ramte af flygtningene, bør man lægge vægt på, at der er udsigt til helbredelse. Mere klart kan der vel ikke stå, at det også skal være sådan, at folk med en livslang situation bliver problematiske ifølge lovforslaget.

Socialdemokraterne kan ikke støtte forslaget, som det ligger nu. Det giver ikke sikkerhed nok for de flygtninge, som har størst behov. Vi ønsker en sikkerhed for, at den enkelte flygtningens behov for beskyttelse har større vægt end et af regeringen fastlagt integrationspotentiale.

Vi synes, der skal være et etisk regnskab med hensyn til kvoteflygtningene. Det skal gå op, og det gør det ikke, hvis fordelingen mellem stærke og svage kvoteflygtninge forrykkes til ugunst for de svage, som ikke kan hjælpes, hvor de opholder sig i dag.

Vi ønsker en drøftelse af mål for og metoder til sundhedsundersøgelserne. De er o.k., hvis de er til for at lave en behandlingsklar modtagelse, men hvis de alene bruges til en frasortering af mennesker, så er vi imod.

Vi vil også gerne drøfte økonomien, for når jeg lægger tallene sammen, ser det ud til, at danskforbedringerne koster 31 mio. kr., og når de to ting, kvoter og dansk, er sat sammen og der står, at det skal være udgiftsneutralt, så kan jeg kun læse lovforslaget sådan, at de 31 mio. kr. skal spares på kvoteområdet, ellers er der jo ikke balance i forslaget. Så det vil der også kunne være nogle spørgsmål om.

Jeg ved godt, at vi ikke kan frelse hele verden, og at vi heller ikke skal gøre det. Det er der mange, der er med til at løfte opgaven på flygtningeområdet, der synes. Men vi skal altså heller ikke gå i den modsatte grøft. Vi skal ikke lave nogle beskyttelsesbarrierer omkring Danmark, hvor vi ikke tør stå ved den lille kvote på 500 flygtninge om året, hvoraf antallet af dem, som har det dårligst, måske kun er omkring 20, og hvor vi også

sætter nogle barrierer op ikke kun for de 480 flygtningene, men også for de sidste 20 flygtninge, fordi man også dér forlanger nogle forbedringer.

Vi vil gerne have en drøftelse af kvoteflygtninge og -ordningerne i al almindelighed. Der er mange ting i forslaget – også om kvoter – som vi gerne vil være med til: udvidelse af kriterierne og noget andet, men vi vil ikke være med til, at det sker på bekostning af de svageste flygtninge.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til fru Klint. Næste ordfører er hr. Peter Skaarup.

Peter Skaarup (DF):

I Dansk Folkeparti er vi positive over for langt de fleste tanker i det forslag, vi står med her, L 97. Der er også nogle ting, hvor vi godt kunne tænke os det lidt anderledes, men det vil jeg komme ind på i de bemærkninger, jeg skal komme med her.

For det første handler forslaget jo om en styrkelse af familiesammenførtes danskindlæring, og der er der ingen tvivl om, at Dansk Folkeparti deler regeringens ønske med hensyn til formålet med det her lovforslag, nemlig at alle familiesammenførte skal deltage i danskuddannelse og lære sproget, og at alle også skal fuldføre uddannelsen med aflæggelse af en afsluttende prøve.

Vi synes også, det er positivt, at både ansøgeren og den herboende som betingelse for familiesammenføringen skal underskrive en erklæring om, at de efter bedste evne vil deltage aktivt i danskuddannelse og integration i det danske samfund.

Der, hvor vi så kan være lidt skeptiske over for forslaget, er den del, hvor man vil nedskrive sikkerhedsstillelsen på de 50.000 kr. til halvdel, når den familiesammenførtes ægtefælle har bestået sin afsluttende danskprøve eller modtaget bevis for aktiv deltagelse i undervisningen. Det kunne vi godt tænke os en nærmere forklaring på.

Kl. 18.50

Vil det sige, at man her kan få nedskrevet den sum på 50.000 kr., hvis man bare har deltaget aktivt, men uden at bestå prøven?

Når det gælder den fremrykkede og intensiverede danskuddannelse til flygtninge har vi det udgangspunkt, at flygtninge, der får opholdstilladelse, også skal kunne forberede sig på at kunne vende tilbage til det land, de oprindeligt kom fra, når der er mulighed for det. Men det er

klart, at i den periode, de er her, og så længe der er tale om en opholdstilladelse og de ikke kan vende tilbage, er det også vigtigt, at de klædes på til, hvis de skal blive i Danmark, at kunne udføre et stykke arbejde eller deltage i en uddannelse, eller hvis de skal tilbage efterfølgende, at kunne klare den opgave, som det er at vende tilbage til det land, de kom fra.

Der er vi sådan set lidt kede af, at man sløjfer muligheden for engelskundervisning, som eksisterede tidligere, for det kunne faktisk godt være en fordel, at man var bekendt med forskellige ting og sager på engelsk i en fremtidig situation, hvor man var vendt tilbage til sit hjemland. Det ville i hvert fald være et mindst lige så nyttigt værktøj som det at kunne dansk, for skal man vende tilbage, er dansk ikke nødvendigvis meget bevendt, ud over selvfølgelig hvad angår metoden, processen, ideen om at kunne lære noget. Den er jo god, og derfor er det også vigtigt, at der foregår en undervisning. Derfor er vi egentlig også positive over for intentionen i det, der står her, men vi kunne godt tænke os, at man tog det engelske sprog med som et alternativ.

Vi skal huske på, at der her er tale om flygtninge, der har fået opholdstilladelse. Det vil sige, at man har vurderet deres sag, de er blevet anerkendt i første omgang, og det er jo efterhånden den mindste del af de flygtninge, de asylsøgere, der kommer til Danmark, som kommer ind i den her gruppe. Det er i dag kun ca. 9 pct. af det antal, der søger asyl, der rent faktisk kan godkendes som flygtninge eller får opholdstilladelsen.

Når vi så vender os mod den ændrede udvælgelse af og styrkede integrationsindsats over for kvoteflygtninge, synes vi, man er inde på noget af det rigtige fra regeringens side. Vi har altid fra Dansk Folkepartis side været meget optaget af, at dem, vi først og fremmest skal hjælpe af de flygtninge, der er i verden, er dem, der trænger mest. Det er dem, der har stillet sig i kø, har levet i en flygtningelejr i årevis, dem, det har været svært eller umuligt for at komme tilbage til deres hjemland. Det er dem, vi skal hjælpe.

Det er ikke dem, der kommer af sig selv via menneskesmuglere til den danske grænse og siger, at de gerne vil have asyl, eller møder op i Center Sandholm og siger, at de gerne vil have asyl. Dem, vi skal hjælpe, er først og fremmest dem, som UNHCR har sagt trænger mest. Det er dem, der har stillet sig i kø.

Så vi er meget positive over for, at det er dér, vægtningen kan være fremover, og der er jo hel-

digvis på en række områder over for de øvrige flygtninge, der kommer til Danmark, gjort en indsats for, at man har ændret den situation, der har været hidtil, hvor rigtig mange er kommet hertil, er mødt op ved grænsen og har søgt asyl og faktisk fået asyl, til at man nu er mere karrig med at give asyl til folk, der bare møder op ved grænsen og er hjulpet af menneskesmuglere, og som måske i høj grad bare er ude efter bedre sociale forhold, bedre boligforhold, snarere end at de reelt er truede.

Vi synes, det er rigtigt, at man udvælger de kvoteflygtninge, som har mulighed for at komme af sted som UNHCR-flygtninge, ud fra en bredere kreds, som regeringen lægger op til. Vi synes også, det er rigtigt at have de nye kriterier for udvælgelse med vægt på sproglige forudsætninger, uddannelsesforhold, netværk og motivation, for det er jo nogle, der kan formodes at blive i Danmark måske resten af deres levetid. Vi synes også, det er rigtigt med en særlig sundhedsundersøgelse inden genbosætningen i Danmark.

Så der er nogle positive ting ved det her, men det rejser også nogle spørgsmål, og det er jo dem, som også nogle fra venstrefløjen stiller mange gange: Hvad med de andre lande? Hvad gør de andre lande med hensyn til det her?

Der kunne jeg da godt tænke mig at spørge integrationsministeren, om ministeren kan oplyse, hvor mange andre lande der modtager kvoteflygtninge under UNHCR's paraply. Mig bekendt er det relativt få, og skulle vi ikke også se at hanke lidt op i EU-landene i forhold til det?

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ja tak, så er taletiden udløbet, men der er nogle korte bemærkninger til hr. Skaarup. Hr. Søren Søndergaard er den første, der har en kort bemærkning.

Kl. 18.55

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg troede egentlig, at Dansk Folkeparti ville protestere over, at der i det her lovforslag står, at det er særlig dårligt, hvis man er ældre, og så skal man have forringet mulighed for at komme til Danmark. Det troede jeg egentlig var det, Dansk Folkeparti ville protestere over, men det var det åbenbart ikke.

Men jeg havde et andet spørgsmål, og det går på det med engelskkundskaberne: Er det korrekt forstået, at Dansk Folkeparti har den opfat-

telse, at flygtninge sådan set lige så godt kan lære engelsk, mens de er i Danmark, som de kan lære dansk, fordi de alligevel – de fleste af dem i hvert fald – skal ud af landet?

Det er jo klart, at hvis man skal opholde sig i Danmark, er det vel bedst, at man lærer dansk, og derfor er det noget rod, at man lærer engelsk, hvis man skal være i Danmark. Men jeg kan forstå, at Dansk Folkeparti sådan set syntes, det var dårligt, at man sagde, at folk skulle lære dansk i stedet for engelsk. Hvad er den egentlige forklaring på det?

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Der er det at sige til det, at vi ikke på forhånd har den opdeling, hvor vi siger, at det er vigtigst, at man lærer engelsk, og ikke så vigtigt, at man lærer dansk, men vi synes, muligheden skal være til stede.

Der synes jeg det er lidt ærgerligt, at regeringen lægger op til, at det alternativ til danskundervisningen, som engelsk er, ikke længere er en mulighed, man kan vælge. Vi synes, man skal bevare muligheden for at lære engelsk, for der kan jo godt være flygtninge, som, selv om de har fået en midlertidig opholdstilladelse, på et tidspunkt skal vende tilbage til deres hjemland, og derfor kunne det for dem være et godt kort at have på hånden at have stiftet bekendtskab med engelsk.

Vi må jo erkende, at en del af de flygtninge eller mange af de flygtninge, der kommer til Danmark, ikke er særlig bogligt begavede, ikke er særlig godt klædt på, hvad angår uddannelse og sprog, forudsætninger i det hele taget, når de kommer hertil. Der kunne engelsk være en god ting, hvis man ikke bare forestiller sig, at de skal kunne klare sig i Danmark fremover.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg kan da bekræfte, at der er mange flygtninge, der gerne vil vende hjem. Nogle af mine chilenske venner, der kom i 1973 på flugt fra det fascistiske Pinochetregime, havde i flere år deres kuffert stående ude i gangen, fordi de troede, de skulle hjem med det samme. Der var også nogle af dem, der gjorde den fejl, at de ikke lærte dansk, for de skulle ikke blive i Danmark. De skulle jo hjem til Chile, fordi det var deres føde-land, og de skulle hjem og føre kampen for social retfærdighed videre.

Problemet var bare, at Pinochet udelukkede, at de kunne komme hjem helt frem til 1986. Det vil sige, at der altså var gået 13 år, hvor de ikke havde lært dansk – nogle af dem havde ikke lært dansk ordentligt, der var også mange, der havde – og derfor forstår jeg slet ikke, at man, hvis man vil integrere folk, siger, at de ikke skal lære dansk eller skal have mulighed for at vælge dansk fra.

Hvis man vil integrere folk, skal man vel insistere på, at det er en god idé at kunne dansk, så den eneste forklaring er vel, at Dansk Folkeparti måske ikke synes, det er så vigtigt med integrationen. Ellers kan jeg simpelt hen ikke få det til at hænge sammen.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg kan da bekræfte, at vores første målsætning for udlændingepolitikken er at skabe rammer og vilkår, sådan at de flygtninge, der er kommet til Danmark, kan vende tilbage og få en tilværelse op at stå og forhåbentlig hjælpe det land, de er kommet fra. Det er helt klart, at det er vores førstprioritet.

Længere nede i rangfølgen kommer så, hvis man ikke er i stand til at vende tilbage af forskellige grunde – nogle kan ikke vende tilbage, andre vil ikke vende tilbage, når der er fred – at det kan være nødvendigt at lave en integrationsindsats for de mennesker.

Og der er det så, at jeg egentlig synes, det er forkert at udelukke engelsk, og hr. Søren Søndergaard og jeg er sikkert enige om, at det kan være en fordel at kunne engelsk, hvis man vil vende tilbage – i hvert fald en større fordel end at kunne dansk.

Der ser jeg det som lidt ærgerligt, at man udelukker engelsk, og derfor er det signal, vi vil komme med fra Dansk Folkepartis side, at man skal bevare engelsk som en mulighed.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Hr. Peter Skaarup sagde, at det kunne være rart at vide, hvad man gør i andre lande. Svaret har vi sådan set fået lidt foræret her i sommer, for regeringen har jo haft sin egen arbejdsgruppe til at se på udvælgelseskriterier. Der står faktisk en fin redegørelse for, hvad man gør i andre lande, f.eks. i Sverige, vores nærmeste naboland.

Der er ikke stort flere indbyggere i Sverige, end der er i Danmark. Der er lidt flere, men i hvert fald ikke tre-fire gange så mange. De tager

faktisk 1.700 kvoteflygtninge om året, deriblandt 425 på hastepladser inklusive dem, vi også tæller med som »Twenty or More«, altså de svært handicappede eller syge eller dem, der på anden måde har ekstraordinære problemer.

KL 19.00

Dansk Folkeparti plejer at tage meget vare på folk, som har ekstra problemer, så mit spørgsmål til hr. Peter Skaarup er: Er hr. Peter Skaarup enig i, at den lille gruppe mennesker blandt kvoteflygtningene skal igennem de samme vanskelige kriterier, som alle de andre?

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jamen jeg synes, som jeg også har sagt her tidligere, at de vilkår, de nye rammer, som regeringen lægger op til, ser fornuftige ud. Det er vores helt grundlæggende opfattelse.

Når jeg spurgte om det med, hvad andre lande gør, så er det, fordi ud fra de oplysninger, vi har, er det kun 15 lande alt i alt, der har aftaler med UNHCR om at modtage kvoteflygtninge, heraf kun 5 EU-lande og deriblandt sikkert Sverige. Det må da være et kæmpemæssigt problem, at kun 17 af FN's medlemslande er i den situation, at de modtager de her kvoteflygtninge, og der burde den danske regering, og det håber jeg så ministeren måske vil komme ind på senere, da arbejde for, at man på internationalt plan bliver bedre til at gøre noget for at hjælpe de mennesker, der er i knibe, og først og fremmest bør det vel være de mennesker her, nemlig dem, der har stillet sig i kø, har ventet på at komme til et land, der bliver hjulpet, frem for velfærdsflygtninge, der dukker op ved grænsen og søger asyl.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg kan ikke være uenig i, at verden skal løfte i flok her, men derfor er det måske også for smalt bare at se på, hvilke lande der løfter kvoteflygtninge. Der er faktisk mange lande, som har spontanflygtninge, og de tæller vel også med i regnskabet for FN's medlemmer.

Antallet af de spontanflygtninge, som søger til Danmark, er jo heldigvis faldende, så der skal vel være en balance i det, og det er den balance, vi andre går efter. Nogle af kvoteflygtningene er måske netop lidt vanskeligere at modtage end spontanflygtningene, og derfor er det måske især de rige lande, der skal vise vores velstand ved at modtage kvoteflygtninge. I nærområder-

ne er det jo i høj grad spontanflygtninge, som strander, og det er jo nok en belastning, uanset om man er med i FN eller ej, men de fleste lande er jo med i FN.

Men det, mit spørgsmål egentlig gik på, var, om Dansk Folkeparti også vil udstede den samme garanti, som vi har hørt regeringen komme med, for, at vi lever op til vores forpligtelse med 1.500 kvoteflygtninge over 3 år.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Som Venstres ordfører, hr. Eyvind Vesselbo, også var inde på, er det umiddelbart det, der ligger i kortene, at der vil komme cirka de her 500 kvoteflygtninge om året, og det er også sådan, vi ser situationen. Tidligere år har det ikke været præcis 500, der er kommet, der er det gået lidt op og ned, og det er det da også under socialdemokratiske regeringer. Så give et fuldstændig endegyldigt svar på, at det vil blive 1.500 over 3 år, kan jeg ikke.

Det, der for os at se tæller med i det her, er, som jeg også var inde på, at vi skal lægge vægten på de kvoteflygtninge. Men forudsætningen for, at vi kan gøre meget for dem, og forudsætningen for, at der kan komme noget integration op at stå, som vi taler lidt om her, er jo, at vi får styr på tilstrømningen generelt.

Der er det, at vi fra Dansk Folkepartis side må sige, at der har vi manglet meget fra Socialdemokraterne i den indsats, for det er jo netop under socialdemokratiske regeringer op igennem 1990'erne, at der har været de her gevaldige problemer, hvor man ikke har haft styr på tilstrømningen. Det er først nu, vi virkelig får diskuteret, hvad vi gør ved udlændingeproblemet.

Men det er en fastholdelse af, at det er ca. 500 kvoteflygtninge om året.

Else Theill Sørensen (KF):

Alt for mange udlændinge i Danmark og blandt dem desværre flest kvinder lever uden egentlig kontakt til det danske samfund. De kan ikke sproget, de har ikke noget kendskab til det danske samfund, de er uden beskæftigelse, og de har et lavt selvværd. Det er skidt for den enkelte udlænding og vedkommendes familie, og det er skidt for det danske samfund. Det besværliggør eller umuliggør samvær og kontakt mellem gamle og nye beboere i landet. Det deler befolkningen op i parallelle samfund, som lever hver sit liv.

Det Konservative Folkeparti har i de sidste 3 år været med til at mindske antallet af nye udlændinge i Danmark betydeligt og samtidig forstærket integrationsindsatsen. Det lovforslag, vi her behandler, er en fortsættelse af de sidste bestræbelser, altså bestræbelserne på at forbedre integrationen.

Kl. 19.05

Der er to dele i lovforslaget.

Den ene går ud på at styrke danskundervisningen af familiesammenførte udlændinge. Det gøres ved at fremme, at de deltager i danskundervisningen eller lærer sproget på en anden måde, og at de fuldfører uddannelsen ved at aflægge en afsluttende prøve. Ifølge lovforslaget skal en ansøger om ægtefællesammenføring og den herboende ægtefælle underskrive en erklæring om, at de begge efter bedste evne vil deltage aktivt i ansøgerens og eventuelle medfølgende børns danskuddannelse og integration i det hele taget i det danske samfund. Samtidig får kommunalbestyrelsen pligt til at give de udlændinge, der ikke tilegner sig det danske sprog som planlagt, meddelelse om de mulige konsekvenser heraf.

Alene det med konsekvenserne tror jeg vil styrke danskindlæringen, og i den forbindelse vil jeg godt citere fra KL's hørings svar. Heri står der: »Da deltagelsen i de afsluttende prøver, bl.a. på baggrund af skærpede krav til dansk statsborgerskab, samtidig har været markant stigende gennem de senere år, tegner der sig samlet et billede af, at selvforsørgende familiesammenførte, der er kommet til landet i de senere år, tilegner sig dansk i langt højere grad, end det har været tilfældet tidligere.«

Endelig er der så den gulerod, at en bestået danskprøve giver mulighed for at få nedskrevet det beløb til det halve, som den herboende har skullet stille sikkerhed for som betingelse for ægtefællesammenføring.

Også for flygtninge vil der blive en fremrykket og intensiveret danskundervisning. Fra det tidspunkt, hvor flygtningen får sin opholdstilladelse, og indtil vedkommende kan flytte ud af asylcenteret, bliver antallet af dansktimer mere end fordoblet, og kommunens danskundervisningstilbud vil blive fremrykket, sådan at danskundervisningen fra asylcenteret kan videreføres uden ventetid. Der bliver altså betydelig mere sammenhæng i undervisningen af de asylsøgere, der får opholdstilladelse og bliver til flygtninge.

Alt i alt er jeg sikker på, at det vil give os mange flere herboende udlændinge med meget bedre dansk kundskaber.

Den anden store del af lovforslaget handler om udvælgelsen af kvoteflygtningene. Baggrunden er, at en meget stor del af de kvoteflygtninge, der er kommet til Danmark, har haft overordentlig svært ved at slå rod her i landet og dermed få glæde af deres ophold her. En ændring af udvælgelseskriterierne vil lægge større vægt på, at de kvoteflygtninge, der genbosættes i Danmark, er flygtninge, der herved får en reel mulighed for at forbedre deres livssituation.

Efter forslaget skal kvoteflygtningene udvælgendes blandt en større kreds af UNHCR-flygtninge, end tilfældet er i dag, samtidig med at der i højere grad tages hensyn til bl.a. sproglige forudsætninger, uddannelsesforhold, netværk, motivation osv. Samtidig styrkes informationsniveauet over for flygtninge, inden de tager stilling til, om de faktisk ønsker at blive genbosat i Danmark. Det er nemlig væsentligt, at udlændinge, der kommer til Danmark, hvad enten de kommer på den ene eller den anden måde, ikke har så høje forventninger til deres tilværelse her, at de ikke kan undgå at blive skuffet. Det kan ingen være tjent med.

Alt i alt finder Det Konservative Folkeparti, at dette forslag vil gavne integrationen, og vi kan støtte det.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu har jeg jo aldrig nogen sinde troet, at spørgsmålet om at tage kvoteflygtninge var et spørgsmål om integration, men at det var et spørgsmål om at afhjælpe nogle frygtelige forhold i nogle lejre.

Derfor vil jeg godt konkret spørge den konservative ordfører: Når der nu i bemærkningerne til lovforslaget står, at analfabeter som udgangspunkt ikke bør tilbydes genbosætning – analfabeter bør som udgangspunkt ikke tilbydes genbosætning! – hvor er det så, analfabeterne skal tilbydes genbosætning, når det ikke er i Danmark?

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Det kunne jo være, at analfabeter skulle hjælpes på anden måde end at blive genbosat i Danmark, hvor mange af dem reelt ikke har nogen fremtid, fordi de vil blive isoleret. De vil sidde her, måske i en lille lejlighed, og kun have sig

selv at tale med og aldrig nogen sinde komme i kontakt med det danske samfund. Det kan godt være, det lyder dejligt, men jeg er sikker på, det ikke er dejligt at komme til et samfund, som er så anderledes.

Så vil jeg også godt hæfte mig ved, at der står »som udgangspunkt«. Der står ikke, at det er en diskvalifikation i sig selv, så de slet ikke kan blive genbosat i Danmark.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu er folk jo kun analfabeter, indtil de lærer at læse og skrive, så det var jo sådan set en praktisk mulighed at lære folk at læse og skrive. Alt så de fleste børn er jo sådan set analfabeter. Men lad det nu ligge.

Kl. 19.10

Fru Else Theill Sørensen siger, at der er mange andre måder at hjælpe på. Kan vi ikke høre hvilke? Altså hvor er det, de skal genbosættes? Eller er parolen, at analfabeter skal rådne op i lejrene? Hvad er det for nogle andre lande, som Det Konservative Folkeparti har en aftale med, som vil tage de der folk, der er analfabeter, der sidder i lejrene, og som vi altså ikke vil tage? Er det Sverige, der skal tage dem? Hvem er det, der skal tage dem? Eller skal de bare rådne op i lejrene?

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Det er jo en nem måde at mistænkeliggøre andres hensigter på at bruge sådan et udtryk som: Skal de bare rådne op i lejrene? Der er altså adskillige flere flygtninge i denne verden, end vi i Danmark nogen sinde kan hjælpe. Derfor skal vi selvfølgelig ikke overse, at der er nogle, som har hjælp behov, men som ikke kan komme til Danmark.

Jeg vil godt nævne, at der i bemærkningerne til lovforslaget står:

»Samtidig vil regeringen gøre en omfattende indsats for at hjælpe langt flere af den meget store del af verdens flygtninge, der opholder sig i nærområderne, herunder hjælpe de 2-3 mio. afrikanske flygtninge, der kunne vende hjem, hvis de fik hjælp dertil.«

Så der er altså andre måder end at sige til analfabeter, at de kan komme til Danmark.

Med hensyn til at børn er analfabeter, indtil de lærer at læse, så står der jo desuden faktisk netop, at uledsagede børn stadig væk kan kom-

me som en del af kvoten. De er ikke omfattet af nogen indskrænkninger.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Begrebet frivillige organisationer plejer at betyde meget for De Konservative, og derfor vil jeg spørge, hvorfor der skal være en forandring. Der har indtil nu været et kvoteudvalg, der har set på de mennesker, der skal modtages i Danmark og genbosættes i Danmark. Det kvoteudvalg foreslås nu nedlagt, og bemyndigelsen skal alene ligge i ministeriet.

Hvorfor skal Dansk Flygtningehjælp så meget ud af arbejdet med kvoteflygtningene, som forslaget her lægger op til? Når jeg lægger beløbene sammen, så er det faktisk over 4 mio. kr., der flyttes fra Dansk Flygtningehjælp til Udlændingestyrelsen eller til andre paragraffer på finansloven.

Jeg synes, at Dansk Flygtningehjælp har meget stor ekspertise på området. Vi er meget trygge ved det arbejde, de gør, fordi de er med til at kigge systemet over skulderen. Hvilke motiver har Det Konservative Folkeparti til at fjerne den kiggen over skuldrene ved at fjerne Dansk Flygtningehjælp fra kvoteområdet?

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Nu mener jeg faktisk ikke, at Dansk Flygtningehjælp bliver fjernet fuldstændigt. Der er en række områder, hvor de spiller med, men de er på et enkelt punkt taget ud af arbejdet med det, og så er kommunerne sat ind i stedet for, så vidt jeg lige husker det.

Nu startede fru Karen Klint med at tale om det frivillige arbejde. Det var noget af det, hvis jeg havde lidt længere taletid, jeg godt ville have haft med, for der står faktisk i lovforslagets bemærkninger noget om at fremme det frivillige arbejde ude i kommunerne med så at sige at tage sig af de flygtninge, der kommer, knytte nogle kontakter, og jeg tror, det er utrolig vigtigt at styrke det arbejde, der kan være rundtomkring i lokalsamfundene – ikke alene for at hjælpe flygtningene, men for simpelt hen at få menneskelige kontakter mellem de mennesker, der bor der i forvejen, og dem, der kommer dertil.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Karen Klint for sit sidste spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Når jeg tog sammenligningen op med de frivillige organisationer, så var det i relation til, at det er godt, at systemer bliver kigget over skulderen af andre end medsystemer. Det er derfor, jeg synes, det er lidt uheldigt, at man så fjerner Dansk Flygtningehjælp fra netop at tage med på de besøg, der skal være i lejrene, for at finde de mennesker, som har glæde af at komme til Danmark.

Det bliver jo et statssystem og et kommunalt system, der nu tager på kvoterejserne, men jeg var faktisk meget tryk ved, at det var en frivillig organisation, altså en organisation uden for systemerne, der var med til at kigge os over skulderen.

Hvad er motivet til netop at tage dem ud af det? Kan vi ikke tåle at blive kigget over skulderen i fremtiden med det lovforslag, der ligger her?

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg tror da bestemt, at man kan tåle at blive kigget over skulderen, men hele udvælgelsesproceduren vil jo blive lagt om på den måde, at der vil blive langt flere, der bliver udvalgt på stedet, så at sige, ved interview på stedet, og langt færre, der bliver udvalgt efter en skriftlig procedure.

Det hele er sådan set lagt om, og det er jeg ganske tryk ved.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er ikke flere korte bemærkninger. Tak til fru Else Theill Sørensen. Og det bliver fru Anne Bastrup som ordfører.

Kl. 19.15

Anne Bastrup (SF):

Lovforslaget er en sammenblanding af en række forskellige elementer, og det gør i sig selv førstebehandlingen ganske besværlig. Vi vil derfor opfordre Venstre og De Konservative til at støtte et ændringsforslag, således at vi får delt lovforslaget op.

Ministeren ønsker i første halvdel af lovforslaget at styrke familiesammenførtes danskundlæring, og hvem kan være imod det? Problemet er blot, at det er en sammenblanding af indholdsløst bureaukrati og mystiske trusler. Det kan være, at det vil få flere til at gennemføre et konkret kursus, men i SF tvivler vi. Alene Kommunernes Landsforenings og Finansrådets indvendinger giver os grundlag for denne påstand.

Fremrykket og styrket danskundervisning er ikke nogen dårlig idé. Når mennesker har fået asyl, er det utrolig vigtigt, at de straks får mulighed for at indrette deres dagligdag på den tid, der kommer efter. I SF mener vi dog ikke, at der går skår af den danske stat, hvis den vælger også at lade asylansøgere få mulighed for at bruge tiden fornuftigt, mens de sidder og venter. Men det er jo ikke temaet nu.

Forslaget om fremrykket danskundervisning kan vi støtte. Der er tydeligvis en del problemer med den tekniske udformning af det fremtidige system, men det må vi kigge på i udvalget.

Forslaget om at ændre på kvoteflygtningenes udvælgelse er et godt eksempel på regeringens manglende anerkendelse af Danmarks position i den globale verden. Regeringen foreslår, at der skal etableres 3-årige kvoter, og dér er i og for sig ingen problemer med SF, men det forudsætter, at denne kvote rent faktisk vil blive udnyttet, og alene af den grund, at den skal fastsættes af integrationsministeren – og hvis vi så samtidig forudsætter, at den katastrofe indtræder, at regeringen fortsætter efter næste valg – vil vi kunne se en årlig kamp ved finansloven, hvor Dansk Folkepartis krav vil være at sætte kvoten til 0. Hvad vil regeringen så sige til Dansk Folkeparti, til finansministeren og bagefter til FN?

Det kan selvfølgelig være fint med udvidelsen af udvælgelseskriterierne, men det handler meget om, hvordan de bruges. Det forudsætter, at Danmark kan og vil påtage sig sin rolle i den internationale verden, hvor millioner er på flugt internt og eksternt.

Tilbage står spørgsmålet: Hvorfor nedlægges Kvoteudvalget? Hvorfor skal Dansk Flygtningehjælp ikke obligatorisk deltage i udvælgelsesrejserne? Er det, fordi regeringen ikke vil kigges over skulderen? Hvem er det, regeringen ikke vil have til Danmark?

I Dansk Flygtningehjælps hørings svar skriver de jo, at det er deres opfattelse, at den hidtidige fordeling af kvotepladserne er gået til en meget sammensat og nuanceret gruppe, hvor der er så vel højt- som lavtuddannede flygtninge, ressourcestærke og ressource svage flygtninge, forandringsmotiverede og tilbageholdende flygtninge. Dansk Flygtningehjælp stiller sig derfor tvivlende over for omfanget af behovet for ændringer af kriterierne.

Så peger Dansk Flygtningehjælp på, at udgangspunktet for udvælgelsen af kvoteflygtninge fortsat må være den enkeltes behov for beskyttelse mod forfølgelse i hjemlandet, og det er

måske i virkeligheden der, problemet ligger. Gør regeringen nu reelt op med denne grund til, at man bliver anerkendt som flygtning? Er det nu integrationsevnerne, -viljen og -mulighederne, der er det afgørende?

Dertil kommer, at der er en uendelig række mangelfulde beskrivelser af, hvem der kommer i hvilken gruppe. Vi har i de korte spørgsmål til bl.a. Venstre jo peget på, at det kan være traumatiserede børn, det kan være kvinder, der har været udsat for massevoldtægt, det kan være folk, der ikke nogen sinde har været udsat for en skoleundervisning osv.

Der er i hvert fald en ting, der er helt sikker, og det er, at med det her lovforslag sætter man systemet frem for mennesket. Så SF kan samlet set ikke stemme for lovforslaget.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak. Der er ingen bemærkninger, og derfor bliver det fru Elsebeth Gerner Nielsen som ordfører.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det Radikale Venstre hilser det velkommen, at regeringen omsider sikrer, at alle udlændinge, som kommer til Danmark, forpligtes til at gå til dansk. Det har vi som bekendt foreslået mange gange, men uden at finde den store lydørhed.

Vores begrundelse for forslaget er selvfølgelig, at forudsætningen for at klare sig godt i det danske samfund, opdrage sine børn til at blive velfungerende borgere her i landet og kunne deltage i demokratiet er, at man taler dansk. Desværre er der en gruppe indvandrere, som ikke i dag har og heller ikke tidligere har fået den mulighed. Det skyldes, at danskundervisningen kun har været et tilbud og ikke en pligt.

Kl. 19.20

Det har ikke mindst givet mange kvinder problemer. Kvinder, hvis mænd ikke har fundet det vigtigt, at de gik til dansk, er ofte ikke kommet til dansk. Kvinder i voldelige ægteskaber har f.eks. typisk det problem, at de ikke har fået lov til at komme uden for en dør.

Det er glædeligt, at regeringen nu har indset, at det er nødvendigt at gøre danskundervisningen til en pligt og ikke bare en ret.

Vores forslag har været, at forlængelse af en midlertidig opholdstilladelse kunne gøres afhængig af, at ansøgeren har udvist vilje til at gå til dansk. Dermed ville samfundet få en sanktionsmulighed over for de familier, hvor den

udenlandske ægtefælle ikke får lov til at gå til dansk.

Jeg er i tvivl om, hvorvidt lovforslagets sanktionsmuligheder vil virke, men under alle omstændigheder vil Det Radikale Venstre støtte den del af lovforslaget, som gør danskundervisningen til en pligt.

Vi kan til gengæld ikke støtte, at alle udlændinge i fremtiden skal underskrive en erklæring om, at de vil opdrage drenge og piger lige, og at de ikke vil slå deres koner, deres børn og andre.

Hvad vil helt almindelige retskafne mennesker ikke tænke om Danmark, hvis de skal underskrive en sådan erklæring. Det er jo dybt diskriminerende og fordomsfuldt: Udlændinge er pr. definition kvindeundertrykkere og børnemishandlere.

Danmark vil være verdens mest konkurrencedygtige land. Jeg er sikker på, at udlændinge, som flytter til Danmark som forskere eller med en anden spidskompetence, vil føle sig meget velkomne, når de præsenteres for sådan en erklæring. Hvilken virkning vil den pågældende erklæring overhovedet have på de konkrete problemer?

Lovforslagets anden del kan Det Radikale Venstre ikke støtte. Vi er enige i, at Danmark ikke behøver alene at tage de dårligste kvoteflygtninge, men der er langt fra den holdning og til at sige, at det er flygtninges integrationspotentiale, der skal afgøre, om de kan komme til Danmark.

Forslaget kunne i stedet være, at Danmark tager flere end de nuværende 500 kvoteflygtninge, og at de ekstra, vi tager, udvælges dels efter kvalifikationer, dels efter beskyttelsesbehov.

Vi er endvidere enige i ngo-organisationernes kritik af vidensgrundlaget for den nye flygtningepolitik. Vi kan ikke forstå, at den arbejdsgruppe, som har stået bag udviklingen af den nye politik for kvoteflygtninge, kun består af embedsmænd fra Integrationsministeriet. Vi finder det dybt beklageligt, at staten i stigende grad både undersøger sig selv og alene tager ansvaret for at fremskaffe det nye vidensgrundlag. Det havde været meget klædeligt, at man havde støttet sig til eksperter udefra.

Tillad mig ligesom en række andre ordførere at foreslå, at lovforslaget deles op, dels i en del, som vedrører pligten til at lære dansk, dels i en del, som vedrører de nye udvælgelseskriterier for kvoteflygtninge.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Nu har jeg nogle gange hørt fru Elsebeth Gerner Nielsen sige, at udlændinge, der kommer til Danmark, skal underskrive en erklæring om, at de ikke vil banke deres koner.

Jeg har siddet og bladret og læst og læst og bladret, og jeg har ikke kunnet finde, hvor det står. Det er ikke sådan, at jeg lige kunne få at vide, hvor det står?

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det er min fortolkning af den erklæring, som familiesammenførte skal underskrive. De skal underskrive en erklæring om, at de vil opføre sig, ja, hvad skal man sige, ordentligt, altså at de vil overholde de danske regler og den danske lovgivning.

Det, jeg vil påpege, er, at jeg ikke kan se nogen grund til, at lige præcis udlændinge skal underskrive en sådan erklæring. Noget andet er, hvilken effekt det overhovedet vil få, at udlændinge underskriver en sådan erklæring.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Else Theill Sørensen for et sidste spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg er da glad for, at fru Elsebeth Gerner Nielsen nu kan fortælle den undrende offentlighed, at det altså bare er hendes fortolkning, og at det overhovedet ikke har en bønne at gøre med det, der står i bemærkningerne. Der står, at det skal fremgå af erklæringen, at principperne om, at der skal være respekt og udfoldelsesmuligheder for både piger og drenge, at man ikke må afstraffe børnene fysisk osv., gælder i Danmark. Der står intet om det andet. Det er fri fortolkning, men ved, at det bliver sagt her adskillige gange, kan de mennesker udeomkring i landet, der sidder og hører på det, få det indtryk, at regeringen kunne være så tåbelig at lave en erklæring, hvor der står, at folk ikke må banke deres koner. Selvfølgelig gør man ikke sådan noget.

KL 19.25

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Nej, men som fru Else Theill Sørensen også læste op, står der jo f.eks. lige præcis, at man ikke må afstraffe sine børn. Selvfølgelig må man ikke afstraffe sine børn, selvfølgelig må man ikke slå

sine børn, ligesom der er rigtig mange andre ting, man ikke må i det danske samfund.

Jeg kan simpelt hen ikke se grunden til, at fuldstændig almindelige mennesker, der kommer til Danmark, og som måske er veluddannede, og som kommer her, fordi de har forelsket sig i en dansker, skal underskrive en sådan ydmygende erklæring, altså en erklæring, som giver det indtryk, at i Danmark har vi den forestilling, at udlændinge er meget, meget værre end alle andre.

Til gengæld vil jeg gerne understrege, at vi selvfølgelig støtter, at der bliver lavet et solidt oplysnings- og informationsarbejde om, hvad det vil sige at være en del af det danske samfund, og hvad lovgivningen går ud på. Det vil have en meget, meget større virkning end sådan en symbolsk erklæring, der giver Danmark et meget, meget mystisk renommé i udlandet.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til fru Elsebeth Gerner Nielsen.

Og så er det hr. Søren Søndergaard som ordfører.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg synes jo, at det her papir, vi behandler i dag, er et rimelig tankevækkende dokument.

Det er jo sådan, at Danmark tager de der 500 kvoteflygtninge. Da jeg kom i Folketinget, var det 1.000, vi tog, så blev det reduceret til 500. Det var åbenbart en for stor byrde at tage 1.000, som FN anbefalede at vi skulle tage, og så blev det reduceret til 500.

Nu er det så foreslået, at de 500, vi skal tage, skal være nogle særlig integrationsparate; der er nogle, der skal vælges fra, og selv om hr. Eyvind Vesselbo, Venstres ordfører, ligesom ikke rigtig kunne få det over sine læber, fremgår det jo meget tydeligt af forslaget her, hvad det handler om, så bl.a. som en servicemeddelelse til Venstre, vil jeg godt nævne, hvad det er, det handler om.

Altså f.eks. står der jo i afsnit 4.2.3 i bemærkningerne: »Den enkelte bør i almindelighed kunne læse og skrive sit eget sprog, og analfabeter bør som udgangspunkt ikke tilbydes genbosætning.« Analfabeter bør som udgangspunkt ikke tilbydes genbosætning!

Så står der om alder: »Ældre og helt unge uden familie eller netværk må som udgangspunkt forventes at have vanskeligere ved at klare sig under væsentligt ændrede omstændighe-

der.« De bør således som udgangspunkt ikke tilbydes genbosætning.

Så står der om psykisk syge: »Dette vil bl.a. betyde, at oplysninger om psykisk sygdom som altovervejende hovedregel fortsat vil medføre, at genbosætning afslås.« Dette vil betyde, at oplysning om psykisk sygdom som overvejende hovedregel fortsat vil medføre, at genbosætning afslås!

Der er altså en fuldstændig klar linje i det her, og så kan man ikke, som hr. Vesselbo gjorde, sige: Ja, men det er jo bare sådan nogle ting, der står, og der er jo også alle mulige undtagelser.

Hvad er det, der står mere? Arbejdsgruppen, som jo selvfølgelig kun bestod af ministeriets egne folk fra Udlændingestyrelsen og Integrationsministeriet, var jo netop inde i de her overvejelser om, hvor bogstaveligt man skulle tage det her, og de diskuterede selvfølgelig også, at der jo kan være grunde til, at folk f.eks. ikke er særlig velegnede, integrationsparate; det kan jo f.eks. være, fordi de har traumer osv. – alt muligt.

Men hvad konkluderede arbejdsgruppen så? Det står i afsnit 4.2.3.

Arbejdsgruppen konkluderede: »Hvis hensynet til integrationspotentiale skal have et reelt indhold som udvælgelseskriterium, har det imidlertid været arbejdsgruppens opfattelse, at det er nødvendigt at se bort fra årsagerne til, at dette potentiale er fraværende hos nogle.«

Jamen jeg synes, det er fantastisk godt udtrykt: Vi er fuldstændig ligeglade med, hvad årsagen er til, at folk ikke kan leve op til de kriterier, vi opstiller, vi er fuldstændige ligeglade med det. Hvor stor nød, hvor meget elendighed, hvor meget tortur folk har været udsat for, er vi ligeglade med, det rager os ikke. Det, der er det afgørende, er, at de ikke opfylder betingelserne, så de har ikke noget at gøre i Danmark.

Jamen det er det, der står. Det kan man jo så synes er sympatisk eller usympatisk alt efter politisk holdning. Dansk Folkeparti syntes, det var meget sympatisk, det syntes Venstres og De Konservatives medlemmer af Folketinget selvfølgelig også, for de har jo været med til at acceptere det her.

Kl. 19.30

Jeg synes ikke, det er særlig sympatisk, men det er jo sådan set ligegyldigt. Jeg synes bare, at det er ret og rimeligt, at man går ud og forklarer den danske befolkning, hvad det er, vi rent faktisk lægger op til at vedtage:

Er du syg, er du ældre, er du helt ung, er du psykisk handicappet, så kan du få lov til at råдне op i lejrene. Jeg tror, at den konservative ordfører blev stødt over udtrykket »råдне op i lejrene«, men så må man komme med et forslag til, hvilke andre lande det er, der skal tage imod dem, når vi ikke vil.

Når et af verdens rigeste lande ikke vil tage imod analfabeter, hvem er det så, der skal tage imod analfabeter? Når et af de lande i verden, der er bedst til at behandle torturtraumer osv., ikke vil tage imod dem, hvem er det så, der skal behandle dem? Hvem er det så, der skal tage imod de mennesker? Det, det handler om, er jo: Hvem er det, der vil, når vi ikke vil? Det svar blæser naturligvis i vinden, fordi alle andre vil sige: Hvorfor skulle vi, når Danmark ikke engang gør det?

Enhedslisten kan ikke støtte det her lovforslag.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Fru Bodil Kornbek som ordfører.

Bodil Kornbek (KD):

Jeg er faktisk rigtig ærgerlig over, at regeringen har valgt at blande dansk uddannelse sammen med ændringer i udvælgelsesbetingelserne for kvoteflygtninge. Vi så gerne, at regeringen havde delt det i to lovforslag.

Nu tror jeg selvfølgelig ikke, det er tilfældigt, at man fremsætter det som et samlet lovforslag, og jeg glæder mig til at høre enten ministerens argumentation for, at han vil fastholde det, eller om han virkelig ønsker at imødekomme det, som flere partier jo er kommet ind på her, nemlig at dele det i to.

Den første del af forslaget, som drejer sig om styrkelse af danskundervisningen er vi meget positive over for, for sproget er jo adgangsbilletten til en vellykket integration. Gode danskundskaber er en forudsætning for at få arbejde og for at kunne klare en uddannelse, men også for at kunne blive en del af fællesskabet. Derfor imødekommer vi, at danskundervisningen rykkes frem og intensiveres for flygtninge, der allerede har opnået opholdstilladelse, og også for familiesammenførte udlændinge, som dermed nu også får pligt til at modtage danskundervisning.

Vi har jo i de fleste tilfælde at gøre med mennesker, der intet aner om dansk kultur og danske samfundsforhold. Derfor mener vi også, at

både oplysning, formidling og viden er nogle helt centrale redskaber til en styrket integration.

Vi er såmænd også positive over for forslaget om at give kommunerne oplysningspligt over for familiesammenførte om konsekvenserne af ikke at deltage i introduktionsprogrammet, herunder danskundervisning. Danskundervisning bliver nu hermed en pligt, hvilket vi kan støtte.

Samlet set finder vi, at første del af lovforslaget indeholder nogle klare forbedringer af danskuddannelsen til voksne udlændinge og også dermed giver alle en bedre start på integrationsforløbet og en bedre indgang til det danske samfund.

Men når vi kommer til den anden del, så ser det helt anderledes ud. FN's kvoteflygtninge er typisk lejrflygtninge, der er drevet på flugt af politiske, racemæssige eller katastrofelignende forhold. Kvoteflygtningene anses for at være nogle af verdens mest sårbare flygtninge, der efter al sandsynlighed ikke har haft mulighed for at få et liv uden for en flygtningelejr. De er dybt afhængige af det internationale samfunds håndsrækning, og det er også derfor, det er betænkeligt, at regeringen vil indføre et integrationspotentialekriterium, der skal sikre, at Danmark modtager den gruppe flygtninge, som vurderes at være lettest at indsluse på det danske arbejdsmarked og dermed til gavn for os.

Hvad med det menneskelige ansvar i Dansk Flygtningehjælp? Hvordan kan vi forsvare, at et rigt land som Danmark ikke ønsker at modtage og hjælpe nogle af de mest udsatte mennesker i verden? Hvis vi ikke skulle kunne håndtere disse flygtninge, unge som gamle, syge som raske, uuddannede som uddannede, hvem skulle så? Kan vi forvente, at andre gør det? Forventer regeringen overhovedet noget på flygtningeområdet?

Kristendemokraterne er åbne over for de påtænkte udvidelser af udvalgskriterierne, så der ikke sker en begrænsning af den gruppe personer, der er anerkendt af UNHCR til genbosætning. Vi kan også være åbne for forslaget om at arbejde med 3-årige kvoter, men den fleksibilitet, som regeringen gerne vil operere med, skal altså ikke resultere i, at Danmark modtager færre personer end de 500 i snit pr. år. Vi skal ikke betale os fra at modtage flygtninge, når der er over 7 millioner mennesker, der opholder sig i verdens flygtningelejre. Vi så gerne, at antallet af flygtninge, vi modtog, steg til 750 om året.

Jeg synes også, det er fint at tilbyde en sundhedsundersøgelse, såfremt det er med henblik på en eventuel behandling, når vedkommende kommer til Danmark. Men hvis det, som det implicit fremlægges, skal bruges til at sortere mennesker fra, der er psykisk eller fysisk syge eller handicappede, så finder vi det uacceptabelt.

Endelig er begrundelsen for at gøre beslutningen om den overordnede fordeling af kvoten politisk i sig selv tankevækkende. At der er stor fokus på og mulighed for strategiske beslutninger på området, diskvalificerer vel ikke det saglige og humanitære hensyn. Tværtimod gør det da netop et politisk hensyn uhensigtsmæssigt.

Vi er måske nået dertil, hvor regeringen har måttet erkende, at dens højt prioriterede integrationsindsats, som den selv kalder det, ikke har slået til. Måske mener den så, at den nu kan lykkes ved at sortere de mennesker, vi lukker ind.

Jeg kunne læse i Kristeligt Dagblad, at hr. Peter Skaarup begejstret kaldte forskelsbehandling af mennesker i nød for en nyskabende tanke. Ja, det kan man da rolig sige. Det er flygtninge, vi taler om, vil jeg bare gøre opmærksom på, ikke en indkøbsvare, hvor det gælder om at vælge dem, der har de bedste potentialer, de største kompetencer og muligheder.

Vi kan ikke støtte et forslag, der vender hele ideen bag flygtningehjælpen på hovedet. FN's kvoteflygtninge skal ikke have et integrationspotentiale, de skal først og fremmest have et beskyttelsesbehov. Vi vil ikke være med til at skabe over- og underklasser i flygtningelejre.

Derudover har vi også flere spørgsmål til det her forslag, som vi gerne vil have svar på under udvalgsarbejdet.

Men en deling af lovforslaget ville vi være meget positive over for.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil gerne takke for, at et flertal bakker op om dette lovforslag.

Så vil jeg sige til den kritik, der har været, at jeg synes, den bygger på en mangelfuld opfattelse af alverdens flygtningeproblemer. Det er næsten, som om der kun er en meget lille gruppe flygtninge at vælge imellem, og at hvis ikke de kommer til Danmark, så er der intet andet at gøre end at lade de pågældende rådne op i flygtningelejrene.

Men bl.a. takket være en dansk indsats er der jo nu en anden måde at hjælpe flygtninge på, som er i stærk vækst, og det hedder hjælp i nær-områder. Danmark er engageret i en stribe nær-

områdeprojekter, som har at gøre med at forbedre asylsagsbehandlingen, forbedre standarden i flygtningelejrene, forbedre administrationen og identifikationen af flygtninge samt bidrage til repatriering.

Repatriering fra nærområde til hjemland er efter min mening den gigantiske opgave, som de rige lande i langt højere grad bør interessere sig for. Jeg har på regeringens vegne foreslået FN's flygtningehjælpskommissær, at vi opretter en global fond for repatriering, f.eks. under Verdensbanken, sådan at en del af de flere millioner flygtninge, som kunne komme hjem, hvis der var nogen, der ville hjælpe dem til det, nu kan komme hjem.

Da nu både hr. Søren Søndergaard og fru Anne Baastrup hører efter, hvad jeg siger, vil jeg gentage: Der er altså flere millioner flygtninge alene i Afrika, som kunne komme hjem, hvis de blev hjulpet hjem, vel at mærke hjem til deres hjemland. Derfor har Danmark foreslået en repatrieringsfond, som vi også selv er villige til at bidrage til, sådan at flere flygtninge kan komme ud af FN's flygtningelejre.

Det vil sige, at for fremtiden bliver der altså to muligheder for flygtninge i FN's flygtningelejre. Den ene er at komme til et vestligt land, f.eks. Danmark, den anden er at få hjælp til at komme til hjemlandet, hjulpet af en repatrieringsfond eller af en ngo, som finansieres af den danske stat, af andre eller af en international organisation.

Tingene er først ved at tage form, men der er ingen tvivl om, at det vil få fart på i de kommende år. Det skulle jeg også hilse fra mine ministerkolleger i EU og sige. Vi drøfter det ved alle møder, og der er virkelig skub i tingene, især i de nordafrikanske lande og i Kenya. Kenya nævner jeg, for der har Danmark et særlig perspektivrigt projekt i gang.

Kl. 19.40

Det er derfor, man nu med rette kan sige, at hvis vi har to flygtninge, som har det samme behov, og som begge af UNHCR bliver beskrevet som nogle, som kan have behov for at komme væk fra flygtningelejren, og den ene har mulighed for at slå rødder i Danmark og få glæde af at være i Danmark, mens den anden ikke har udsigt til andet end at blive bistandsklient resten af livet og leve isoleret, aldrig lære sproget og uden familie i Danmark, hvem er det så af de to, som vi skal tage? Så tillader vi os at sige, at hvis det er valget, så vil vi tage den første. Vedkommende har jo det samme behov som den anden, men

vedkommende kan få større glæde af at komme til Danmark.

Det er det, der er den lysende logik i forslaget, og derfor er der overhovedet ikke tale om, at vi nu vælger hensynet til Danmark frem for hensynet til flygtningene. Man behøver kun se på hensynet til flygtningene for at argumentere for den lille nyorientering af udvælgelsesmetoden, som der her lægges op til. Jeg siger lille, for hvis man læser bemærkningerne grundigt, så vil man jo kunne se, at de kriterier, man nu angriber, uddannelse osv., jo allerede gælder i dag. Der sættes blot en tykkere streg under, at der skal tages hensyn til, om den pågældende kan slå rødder i Danmark og få glæde af at være i Danmark.

Det er formuleringen i selve paragraffen, og det er den, jeg synes, man skal tage fat i. Hvem kan være imod, at de flygtninge, vi tager, skal kunne slå rødder i Danmark og derved få glæde af at være i Danmark? Det ville da være mærkeligt, hvis ikke vi tog dem frem for nogle, som vil have meget svært ved at slå rødder og derfor vil få meget svært ved at få glæde af at være i Danmark, specielt når den sidste gruppe nu som noget nyt kan hjælpes i nærområdet og vil blive hjulpet i nærområdet i langt højere grad end hidtil.

I øvrigt er der kun 17 lande i verden, som overhovedet tager kvoteflygtninge, så Danmark er altså i søndagsskoleklassen. Vi har intet at skamme os over. De fleste lande tager overhovedet ingen. Vi må bare konstatere, at dem, som vi har taget i de sidste mange år, stort set ikke er kommet i beskæftigelse. Man kan se i bemærkningerne, at de, der kom fra 1998 til 2001, i 2003 kun var i beskæftigelse for, så vidt jeg husker, 7 pct.s vedkommende.

Det er jo ikke blot en samfundsmæssig katastrofe, det er også en menneskelig katastrofe, at integrationen har været så elendig, og det er derfor, at vi her må gå på flere ben. Vi må forbedre integrationsindsatsen, få lært nogle flere dansk, og vi må også blive bedre til at fortælle dem, hvordan der er i Danmark. De må skrive under på, at de har forstået, hvordan der er i Danmark.

Vi giver dem også et lille forafrejskursus, sådan at de lærer om, hvordan der er i Danmark, koldt og vådt en stor del af året, at mennesker lever sammen på den og den måde, at de fleste kvinder ikke går tildækkede, om sommeren kan man endda se nogle i temmelig bar figur rundt omkring i parkerne osv. Hvis det er et problem

for nogle, så er det da vigtigt, at de får det at vide på forhånd. Børn bestemmer selv, hvem de vil giftes med, tvangsægteskaber og omskæringer er noget, vi ikke vil have, og vi vil heller ikke have, at man slår sine børn.

Tænk, jeg synes altså, det er fornuftigt, at vi i højere grad fortæller dem, som selv vælger at tage til Danmark, hvordan der er i Danmark.

Når jeg ser på de 500-1.000 fanatiske medlemmer af Hizb-ut-Tahrir, som holder møder og nu prøver at etablere sig over hele Danmark, så ærgrer jeg mig over, at jeg ikke kan sige til dem, jeg møder, og som har de opfattelser: Har I husket på, hvad I skrev under på, da I kom til Danmark? I vidste, hvordan der var. I valgte alligevel selv Danmark. Hvorfor hader I Danmark så meget, når I selv har valgt Danmark, vel viden om hvordan Danmark er? Hvis de ikke selv har skrevet under, så ville det være rart at kunne henvise til, at deres forældre har skrevet under på det.

Kl. 19.45

Så den modvilje mod, at både indvandrere og kvoteflygtninge bliver klar over, hvad det er for et land, og skriver under på, at de ved, hvad det er for et land, og hvad konsekvenserne af ikke at lære dansk osv. er, forstås jeg simpelt hen ikke.

Jeg mener, at et af de store integrationsproblemer i Danmark er vores manglende evne til at tale tydeligt til mennesker, der kommer her. Mange bliver lullet ind i fejltagelser i den første periode, de er her. Behandlerapparatet giver dem et forkert indtryk af, hvordan der er i Danmark. De tror, at vi har indført borgerløn i Danmark, så kontanthjælp bare er noget, man får, uanset om man gør en indsats for selv at finde arbejde osv.

Jeg vil ikke bebrejde en eneste, at de har den opfattelse, for den har de jo fået i Danmark. Vi må blive bedre til at tale tydeligt om, hvordan der er i Danmark, hvad det er for krav, der stilles til gengæld for de sociale ydelser: at man skal lære dansk, hvordan kønnene lever med hinanden, ligestilling osv. Vi skal blive langt mere tydelige på de punkter, og det skal være lige ved indgangen, og i forbindelse med kvoteflygtninge helst før de overhovedet kommer, sådan at de kan nå at sige, at de hellere vil et andet sted hen.

Jeg beder om, at man har for øje, hvor katastrofalt dårlig integrationen er blandt netop den gruppe, vi taler om her. 7 pct. i job efter flere års ophold i Danmark, skal det virkelig køre videre? De, der ønsker, at alt skal fortsætte som nu – hvad vil de egentlig gøre ved denne elendige in-

tegration, som de tilmed selv har haft ansvaret for indtil for ganske få år siden? Det er jo deres problemer, vi nu prøver at rydde op i.

Så det er jo ikke, fordi regeringen prøver at opfinde nye ting bare for at komme med noget nyt hele tiden. Vi står og har ansvaret for en katastrofalt dårlig integrationsituation. Vi prøver at gribe den an med mange forskellige midler, inklusive udvælgelsespolitikken, og det synes jeg der er megen sund fornuft i.

Med hensyn til Dansk Flygtningehjælp vil jeg gerne understrege, at der bliver rig anledning til, at Dansk Flygtningehjælp kan tage med på kvoterejserne. Flygtningehjælpen får 0,5 mio. kr. om året, og da der kun er et par kvoterejser, måske tre om året, er der jo ikke noget i vejen for, at man kan rejse med. Så det er ikke sådan, at Dansk Flygtningehjælp nu er forhindret i at interessere sig for udvælgelse. Det vil jeg gerne understrege.

Jeg tror, jeg vil slutte her, men jeg er til rådighed for spørgsmål, hvis der er nogen.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Det lød indledningsvis næsten, som om vi, der stiller spørgsmål, ikke har viden nok. Så jeg har egentlig lyst til at spørge, om ministeren indirekte sagde, at fordi vi ikke er enige, er vi dumme.

Ministeren understreger også, at der kun er 7 pct. af de eksisterende kvoteflygtninge, der er i job. Jamen så hjælper regeringens beskæftigelsespolitik vel heller ikke ret meget på det. Der er altså flere arbejdsledige i dag, så procenten stiger jo ikke i kraft af regeringens ordninger på arbejdsmarkedsområdet. Det var en sidebemærkning.

Jeg ville egentlig gerne stille spørgsmål om den der hjælp i nærområdet, som ministeren også taler meget om. Den er vi ikke uenig i. Vi skal hjælpe meget mere i nærområderne, end vi gør. Men hvis målet med at hjælpe i nærområdet er at få flygtningene tilbage til eget land, det sagde ministeren også, hvorfor skal de samme flygtninge så være integrerbare i Danmark? Så må målet vel også være, at de skal hjem til eget land. Hvorfor er det pludselig blevet sådan et vigtigt kriterium, at de skal være integrerbare, når de alligevel skal hjem?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Nej, jeg har bestemt ikke anklaget fru Karen Klint eller hendes parti for at være ubegavede.

Det kunne jeg ikke drømme om, men når nu hun siger, at dette, at 93 pct. er uden arbejde, må være regeringens skyld, må jeg vel godt lige have lov til at sige, at den statistik altså stammer fra den tidligere regerings tid. Jeg ville ikke nævne det, men nu på givne foranledning bliver jeg da nødt til lige at gøre opmærksom på det.

Og så forstod jeg ikke spørgsmålet om nær-områdeindsatsen. For jeg går ud fra, at vi er enige om, at så vidt muligt alle skal tilbage til deres eget land. Men så er der altså nogle, som ikke kan komme det. Dem vil vi nu prøve at hjælpe på to måder: for det første ved at gøre en øget repatrieringsindsats f.eks. over for de 2 millioner af Afrikas flygtninge, som faktisk kunne komme hjem, hvis vi hjalp dem, og dernæst ved at tage dem til Vesten, tage dem til Danmark og til Europa i et vist omfang.

Kl. 19.50

Netop fordi vi gør det første, har vi lov til, når vi gør det sidste, at tage hensyn til, om de kan slå rødder og få glæde af at være i Danmark. Det er logikken i det.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg overdriver/underdriver ikke: Det har været svært igennem lange tider at give beskæftigelse til kvoteflygtninge i Danmark. Min pointe var så bare, at når arbejdsløsheden generelt stiger under den nye regering, bliver det i hvert fald ikke lettere for folk, som kommer udefra, at komme ud på arbejdsmarkedet.

Når jeg spørger til nærområdet, er det, fordi målet er, at flest muligt skal hjem, og så synes jeg, det er ulogisk, at det bliver et integrationspotentiale, der skal tælle så meget, når folk skal til Danmark.

Jeg kunne også spørge modsat: Når målet er, at vi skal hjælpe i nærområdet, for at flere kan komme hjem, var det så ikke de stærke, vi skulle lade blive hjemme i nærområdet, fordi de alt andet lige da har lettere ved at komme hjem, og fordi de er lettest at få tilbage til oprindelseslandet, og så var det de svageste og de mest skadede, vi skulle tage til Danmark, fordi vi har hospitalssystemer, vi har traumecentre, der kan hjælpe dem i landet her?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil lige gøre opmærksom på, at vi jo ikke tager nogen, som UNHCR ikke anbefaler os at tage. Udvælgelsesgrundlaget er dem, som

UNHCR peger på. Vi går ikke uden for den gruppe, som UNHCR peger på.

Det er derfor, jeg siger, det handler om flygtninge, som alle har et behov. Nogle kan vi hjælpe hjem, andre kan vi hjælpe til Danmark. Vi skal gøre begge dele, og vi skal vælge den løsning, der passer bedst for den enkelte. Så enkelt er det.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil godt sige, at jeg beundrer ministerens evne til at få fremstillet det, at en ung handicappet kan få lov at bo i en flygtningelejr resten af sine dage, som en barmhjertighedsgerning, som vi fra dansk side gør over for vedkommende. Det må jeg sige, den evne er jeg fuld af beundring over for.

Men jeg synes derudover, at det var noget besynderligt noget, ministeren sagde. Virkeligheden er jo den, at hvis folk er repatrierede og kommer tilbage til deres hjemland, sidder de jo ikke i nogen flygtningelejr længere, og så er det vel ikke kvoteflygtninge?

Hvorfor snakker ministeren om dem, der er kommet hjem til deres hjemland? Jeg synes, det er strålende, at folk kommer hjem til deres hjemland. Jeg synes, vi skal gøre meget for, at folk kommer hjem til deres hjemland, men det, vi snakker om, er dem, der ikke kommer tilbage til deres hjemland, men bliver siddende i lejrene.

Så jeg vil bare her til start bede ministeren bekræfte: Folk, der er repatrierede til deres hjemland, er ikke kvoteflygtninge, og de er overhovedet ikke omfattet af det forslag, vi diskuterer her i dag.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Vi tager en lige så stor gruppe handicappede, som vi hele tiden har gjort, nemlig 20 eller flere hvert år. Det er dem, som vi tager, fordi vi på visse handicapområder har ekstra gode muligheder for at hjælpe i Danmark. På det punkt er der ingen ændring i politikken.

Hvad det sidste angår, når hr. Søren Søndergaard og andre påstår, at vi intet vil gøre for analfabeter, så er det, jeg svarer: Jo, som noget nyt vil Danmark nu gøre noget for dem, som bedst kan hjælpes i deres hjemland. Og det er noget nyt.

Så vidt jeg kan se, var der ikke antydning af dette under den tidligere regering. Det er noget nyt, at vi nu satser på dette, og der er en stribe

initiativer på vej. Det har også revet andre lande med, sådan at der nu virkelig sker noget for, at flere bliver hjulpet til deres hjemland. Så vi gør altså også noget for dem, som har vanskeligt ved at klare sig i et vesteuropæisk samfund, fordi de ikke kan læse og skrive.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu kan ministeren jo ikke rive mig i næsen, hvad der skete under den forrige regering på det her område, for vi stemte ikke for noget som helst, som den regering gennemførte. Alt, hvad den fik igennem, fik den igennem sammen med Det Konservative Folkeparti og som regel også Venstre. Så det må man ligesom slås om inden for familien. Det er ikke noget, som jeg vil forholde mig til.

Kl. 19.55

Men vi må altså lige konstatere, at denne lovgivning overhovedet ikke omfatter de folk, der er blevet repatrieret, og derfor er spørgsmålet stadig væk: Hvordan forholder vi os til dem, som denne lovgivning omhandler?

Selv om det lykkes at få nogle, som er analfabeter, tilbage til deres hjemland, så vil der jo stadig væk være analfabeter, handicappede unge, ældre i flygtningelejrene. Og spørgsmålet er, om vi skal gå ind der og tage dem, der har lettest ved at blive integreret i Danmark, og som jo ikke bare har lettest ved at blive integreret i Danmark, men som jo også vil have lettest ved at blive integreret i Sverige og i de 17 lande, som tager kvoteflygtninge. Derfor er det alternativ, som ministeren lægger frem for os her, jo, at de dårligst stillede får lov at blive i lejrene, hvorimod de, som kan integreres, kan tages ud. Det er bare det, jeg synes er et ret ubehageligt perspektiv.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Det hjælper jo ikke noget, at hr. Søren Søndergaard bare bliver ved med at bruge den retorik om, at de rådner op, og de dårligst stillede osv.

Det handler om, at UNHCR fremviser et meget stort antal flygtninge, som alle har behov for enten at komme til deres hjemland eller at komme til Vesteuropa, f.eks. til Danmark. Det er UNHCR, der udpeger dem, det er ikke os, og UNHCR er glade for, at vi nu udvider udvælgelsesgrundlaget, så det ikke kun er dem, som kunne have fået asyl efter Genèvekonventionen, men det nu også er dem, der kunne have fået

beskyttelsesstatus ifølge torturkonventionen eller den europæiske menneskerettighedskonvention.

Denne udvidelse af rekrutteringsgrundlaget er UNHCR glad for, fordi nogle af de nye grupper, jeg nævnte, nemlig har lige så store behov som de andre. Og så er det, jeg siger, at hvis vi så tager to, som har samme behov, og den ene har mulighed for at slå rod og få glæde af at være i Danmark, mens den anden ikke har det, så vil vi gerne have lov at hjælpe den anden på den anden vis, sådan som vi nu gør som noget nyt.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg synes, det er vældig fornuftigt, at man foretager denne her samtale, hvor man fortæller om, hvad det vil sige at bo i Danmark, men jeg har svært ved at forestille mig, at en sådan erklæring f.eks. beskytter mod ekstremister. Det, vi ser i Danmark for øjeblikket, er faktisk, at det er de absolut mest veluddannede unge flygtninge, som er meget imod det danske samfund. Den vurdering synes jeg karambolerer lidt med det, ministeren svarer her.

Jeg har også et andet spørgsmål, og det går på den her fond, som skal oprettes i forhold til nær-områderne, som jeg synes er en vældig god idé. Hvordan vil ministeren sikre, at lige præcis de kvoteflygtninge her, som er de absolut svageste, og som bliver sorteret fra nu, vil få den hjælp, de har krav på, indtil nærområdeproblemstillingen bliver virkelighed, og er der også sikkerhed for, hvis vi laver nærområdedelen, at de svageste så er beskyttet?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg tror, fru Anne-Marie Meldgaard glemmer, hvor mange flygtninge der er, hvor mange nødstedte og strandede mennesker der er. Det tror jeg hun glemmer. For der er jo ikke tale om, at vi sorterer, der er tale om, at ud af alle de mange, som enten skal til hjemlandet eller til Vesteuropa, udvælger vi dem, som har mest glæde af at komme til Vesteuropa. Så enkelt er det. Der er ingen, der frasorteres, og der er flere, der hjælpes, også flere analfabeter, der hjælpes end tidligere.

Og spørgsmålet om de veluddannede, og at det er dem, der er ekstremister, synes jeg ikke ændrer ved, at det ville være godt, hvis vi kunne sige til dem, og de må da kunne formodes at kunne forstå det: I har selv skrevet under på, at I

ønskede at komme til Danmark på de og de vilkår, eller jeres forældre har skrevet under på, at de ville til Danmark på de og de vilkår. Det synes jeg ville være noget af det bedste, vi kunne sige til Hizb-ut-Tahrirs gardister, som generer folk på Nørrebro. Har de glemt, hvad de skrev under på, eller hvad deres forældre skrev under på? Hvornår tør dette samfund stå fast på sine værdier? Og burde det egentlig ikke være et socialdemokratisk synspunkt, at dette samfund bygger på nogle fælles værdier, som mennesker skal være bevidste om, før de bliver lukket ind?

Kl. 20.00

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Ja tak. Jeg vil godt have, at man respekterer den røde lampe.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jo, det er sådan set rigtigt, men vi ved jo også godt, hvordan virkeligheden er i den her sammenhæng. Der er jo ingen konsekvenser med den underskrift, der bliver givet, og det bliver svært at forfølge.

Men ministeren svarede mig ikke på det spørgsmål, jeg havde om de absolut svageste kvoteflygtninges situation, indtil vi har den fond for nærområderne. Vil der med det her forslag også blive taget vare på dem i den her periode, indtil til nærområdeproblemstillingen er blevet virkelighed, og vil man fra Danmarks side sikre en stærk indsats lige præcis i den fase?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil sammenfatte det på følgende måde, at der er lidt flere af dem, som vil kunne slå rod i Danmark og få glæde af at være i Danmark, og som fru Anne-Marie Meldgaard vil kalde stærke, som vil kunne komme til Danmark. Samtidig vil der være flere, som bliver hjulpet til deres hjemland som led i repatrieringsprojekter, og som bliver hjulpet i nærområdet som led i den øgede nærområdebistand, som Danmark er gået i spidsen for.

Så der er flere i begge grupper, som vil blive hjulpet, men de vil blive hjulpet på hver sin måde, sådan at begge grupper får glæde af hjælpen.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg vil gerne sige tak til ministeren for nogle vel-placerede indspark til debatten. Jeg synes fak-

tisk, at ministeren har haft svar på rede hånd i forhold til den, kan vi så godt sige efter at have hørt ministeren, meget ubegrundede kritik, som er kommet fra visse partier under debatten.

Jeg kunne godt tænke mig at vende mig i retning af det, som ministeren siger, nemlig at man faktisk bliver i stand til at hjælpe flere med det her lovforslag, som regeringen har fremsat. Man er fortsat i stand til at hjælpe ca. 500 kvoteflygtninge i Danmark, men derudover tager regeringen så nogle initiativer til på internationalt plan at hjælpe dem, som ikke nødvendigvis behøver at blive genbosat i Danmark, men som kan genbosættes i de hjemlande, som der er tale om, eller tæt på deres hjemlande. Så vi kan ikke se andet, end at det er godt.

Men jeg kunne godt tænke mig at spørge regeringen: Er det så ikke et problem, at EU-landene i den grad er tilbageholdende med at tage del i denne her indsats, og ved ministeren præcis, hvor mange EU-lande – jeg tror ikke, det er ret mange – der tager del i den indsats, som Danmark tager del i, som regeringens forslag her viser?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg takker for den første del af indlægget, som jeg tager som en opslutning om forslaget og til et håndslag om samarbejde om det.

Hvad det andet angår, vil jeg sige, at det er Holland og Danmark og Storbritannien, som er gået i spidsen. Vi har været fælles om nærområdeprojekter sammen med UNHCR og Europa-Kommissionen i Afrika. Nu er Holland gået i spidsen i fem nordafrikanske lande, og målet er at sikre, at rigtigt forfulgte ikke behøver at tage den farefulde færd over Middelhavet for at få en asylsag behandlet. Danmark har altså startet et selvstændigt dansk projekt i samarbejde med den kenyanske regering, som har at gøre med gennemførelsen af den nye kenyanske flygtningelov, og som har at gøre med øget indsats for repatriering og også for registrering og administration af flygtninge, hvilket også er noget, UNHCR er stærkt interesseret i.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg siger tak for svaret, men jeg vil godt lige bede om en yderligere besvarelse af, hvor mange EU-lande der tager imod kvoteflygtninge. Det indtryk, vi får, når vi ser på de tal, der er, er, at det efter de foreliggende oplysninger er 15

lande i alt af UNHCR-landene, der tager imod kvoteflygtninge. Ministeren sagde vist, at det var 17. Men i forhold til de oplysninger er det stadig væk forsvindende få lande, der overhovedet tager imod nogle af de her kvoteflygtninge.

Jeg vil godt spørge ministeren: Hvor mange EU-lande er det så? Er det rigtigt, det kun er fem EU-lande, der rent faktisk tager imod de her flygtninge? Og burde det ikke være sådan, at de partier, der er så kritiske over for regeringens forslag, som faktisk gør tingene bedre, til en vis grad også burde gå i clinch og rette kritik imod de EU-lande, der faktisk ikke tager deres del af byrden? Det kan man undre sig over.

Kl. 20.05

Jeg kunne godt tænke mig at høre ministeren svare på, hvor mange EU-lande der overhovedet tager kvoteflygtninge.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg tror, forklaringen på de forskellige tal er, at de 15 er de 15 europæiske lande, som tager kvoteflygtninge. Dertil kommer så USA og Canada, som tager ganske mange kvoteflygtninge. Det er min formodning, at det er årsagen til de forskellige tal, vi opererer med.

Jeg synes, det er en god pointe, at vi fra dansk side bør minde de lande, der slet ikke tager kvoteflygtninge, om, at de altså i den henseende kører frihjul. Men jeg synes næsten, det er endnu vigtigere at få dem med i nærområdetankegangen, fordi mange af de lande, vi taler om, er forholdsvis fattige, og der er måske ikke så mange flygtninge, der ønsker at komme til de lande. Men dette at hjælpe i nærområder er jo relativt billigt. Der kan man for små penge hjælpe virkelig mange flygtninge, og derfor tror jeg nok, jeg ville begynde med at forsøge at engagere dem i nærområdebidstand.

(Kort bemærkning).

Bodil Kornbek (KD):

Jeg synes, repatriering er rigtig fint, og alle de midler, ministeren kan skaffe på det område også internationalt, er godt, men det fratager vel ikke vores ansvar og vores forpligtelser i forhold til kvoteflygtninge? Vi har vel stadig væk en forpligtelse i forhold til at tage de 500 flygtninge om året, uanset hvor fantastisk en indsats vi vil gøre i nærområdet, og det kan vi jo bare støtte. Det vil vi da virkelig sige ja tak til.

Jeg er enig med ministeren, når han siger, at integrationen ikke ser vel ud, og jeg ved også, at

ministeren jo virkelig har forsøgt at animere dansk erhvervsliv til at ansætte mennesker med en anden etnisk baggrund, fordi integrationen, hvis den skal lykkes, vel også drejer sig om et gensidigt ansvar. Det håber jeg vi kan blive enige om. Det er jo ikke kun nok at have en vilje og skrive under på en erklæring, og så lykkes integrationen. Den er vel gensidig.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Hvis jeg skal gøre det kort, så vil jeg erklære mig enig med fru Bodil Kornbek i det, hun har sagt.

(Kort bemærkning).

Bodil Kornbek (KD):

Og det vil sige, at vi stadig væk er forpligtet til at tage vores kvoteflygtninge, om end vi også får en større satsning på repatriering. Så det svar er jeg glad for.

Jeg kunne også godt tænke mig at stille ministeren et spørgsmål om, hvad der egentlig sker, hvis de lande, der tager kvoteflygtninge, tager dem, der er bedst uddannede, tager dem, der måske også har flest ressourcer de omstændigheder taget i betragtning, som de jo er i. Hvad kommer det egentlig til at betyde for dem, der er tilbage i de her flygtningelejre? For det får jo en konsekvens.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Den samlede reduktion af ulykke i verden bliver størst ved, at de, der kommer til Vesten, er dem, der kan få glæde af at komme til Vesten, og at de, der kommer til nærområdet i form af repatriering eller genbosætning, er dem, der vil få størst glæde af det. Det er den måde, hvorpå vi efter min mening bedst reducerer mængden af ulykke i verden, hvis man kan stille det op på den måde.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg vil starte med at erklære mig enig med Dansk Folkeparti i, at det selvfølgelig er vigtigt, at vi lægger pres på de andre europæiske lande med henblik på at få dem til at tage flere kvoteflygtninge. Der er rigtig mange europæiske lande, som overhovedet ikke tager kvoteflygtninge. Men jeg håber også, at integrationsministeren er enig i, at et af vores problemer i den sammenhæng er, at vi ikke taler med særlig stor vægt i

EU på grund af vores forbehold, og at det ville være meget nyttigt, hvis vi var fuldt og helt med i EU's udlændinge- og flygtningepolitik.

Mit andet spørgsmål drejer sig om, at ministeren tidligere i et svar til hr. Søren Søndergaard sagde, at UNHCR var meget begejstret – måske var det ikke lige det ord, ministeren brugte, men i al fald skulle UNHCR være positiv over for den her lovgivning. Jeg står her med et nyhedsbrev, som UNHCR har udsendt i anledning af regeringens nye forslag om kvoteflygtninge, og jeg kan simpelt hen ikke finde et eneste positivt ord. Tværtimod er UNHCR dybt bekymret.

Kl. 20.10

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg har sagt, at UNHCR er begejstret for nærområdeindsatsen, er begejstret for det danske forslag om en global repatrieringsfacilitet, er begejstret for vores indsats for biometrisk identifikation i flygtningelejre. Det er det, UNHCR er begejstret for, og det har Ruud Lubbers, højkommissæren, i øvrigt udtrykt i et interview, som har været bragt i en dansk avis.

Jeg har ikke taget UNHCR til indtægt for denne lovgivning i alle aspekter, det har jeg ikke.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg håber, ministeren vil have ulejlighed med at oversende det materiale, der eventuelt ligger, hvor UNHCR tilkendegiver, at man er glad for det, der sker i Danmark.

Jeg vil slet ikke udelukke, at UNHCR har udtrykt glæde ved enkelte ting, men jeg har bare ikke bemærket det. Tværtimod har jeg også lagt mærke til, at UNHCR er dybt bekymret over Danmarks og Hollands forslag til den øgede indsats i nærområderne, fordi det kommer til at dreje sig om, at i stedet for at vi i den rige del af verden modtager spontane flygtninge, overgiver vi en stadig større del af ansvaret til verdens fattigste lande, som i forvejen er de lande, hvor der bor allerallerfleste flygtninge.

Det er de fattigste lande, der allerede bærer de største byrder, når vi taler flygtninge, og det, bl.a. Holland og Danmark lægger op til nu, sådan som UNHCR ser det, er, at de fattigste lande altså skal bære et endnu større ansvar. Er ministeren ikke enig i, at UNHCR også har kritiseret den del af den danske flygtningepolitik?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Nej, det er jeg bestemt ikke. UNHCR er faktisk involveret i både den danske og den hollandske næromsrådsindsats.

Og hvad angår EU-forbeholdet, som blev nævnt i det tidligere spørgsmål, gælder det danske forbehold jo ikke de drøftelser, vi har omkring næromsrådsindsats, fordi det er noget, der foregår på mellemstatsligt plan. Vi udveksler erfaringer, og lande går sammen. De lande, der ønsker det, går sammen, sådan som Holland, Danmark og Storbritannien jo er gået sammen om visse projekter sammen med Kommissionen og UNHCR. Vi har ingen som helst hindringer i den henseende. Det er kun, hvis der bliver fællesskabsaktioner på asylområdet, at Danmark ikke kan være med.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 100: Forslag til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse. (Producentansvar for elektroniskrot m.v.).

Af miljøministeren (Connie Hedegaard).
(Fremsat 11/11 2004).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Eyvind Vesselbo (V):

Dette lovforslag betyder, at der for første gang i Danmark indføres et egentligt producentansvar, hvilket indebærer, at producenter og importører af elektroniske produkter pålægges ansvaret for håndteringen af affaldet og de økonomiske om-

kostninger i forbindelse med dette arbejde. Det drejer sig om affald af mobiltelefoner, fjernsyn, computere, vaskemaskiner og håndværktøj.

Forslaget indebærer, at kommunerne skal fortsætte med at samle elskrot fra husholdningerne og noget fra erhverv. Uanset hvem der indsamler dette affald, skal producenter og importører sørge for afhentning og en viderebehandling af affaldet. De samme producenter og importører skal også dække udgifterne ved at udføre det arbejde. Brancheorganisationen har tilkendegivet, at man vil oprette de nødvendige ordninger, som skal få loven til at virke efter hensigten.

Med gennemførelsen af forslaget ønsker vi, og det er Venstre, at forebygge frembringelsen af affald af elektronisk udstyr og desuden at fremme genbrug, genanvendelse og andre former for nyttiggørelse af affaldet, og det synes vi er en meget positiv måde at gribe de her ting an på. Derfor kan Venstre støtte forslaget.

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Tak for det. Fru Inger Bierbaum. Ja, der er ikke mere, hr. ordfører.

Eyvind Vesselbo (V):

Nå, er der ingen, der vil spørge om noget?

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Nej, der er ikke nogen, der er interesseret i det.

Kl. 20.15

Inger Bierbaum (S):

Baggrunden for lovforslaget er et EF-direktiv. Det er en rammelov, som skal følges op af nogle bekendtgørelser. Med forslaget indføres der for første gang i Danmark et egentligt producentansvar, hvilket især indebærer, at producenter pålægges ansvar for både håndtering og finansiering af affald.

Elektronisk skrot udgør nu en af de hurtigst voksende affaldsstrømme i EU. Det anslås, at denne affaldstype fremover vil vokse med mindst 3-5 pct. om året, og derved er indførelsen af et producentansvar tiltrængt.

Gennemførelsen af producentansvaret forventes at styrke forebyggelsen af affaldsdannelsen og fremme udviklingen af elektronisk udstyr, der er lettere at genanvende, fordi der for første gang kobles et økonomisk incitament til producenternes miljøansvar.

Når der etableres et så omfattende nyt system parallelt med den kommunale affaldshåndte-